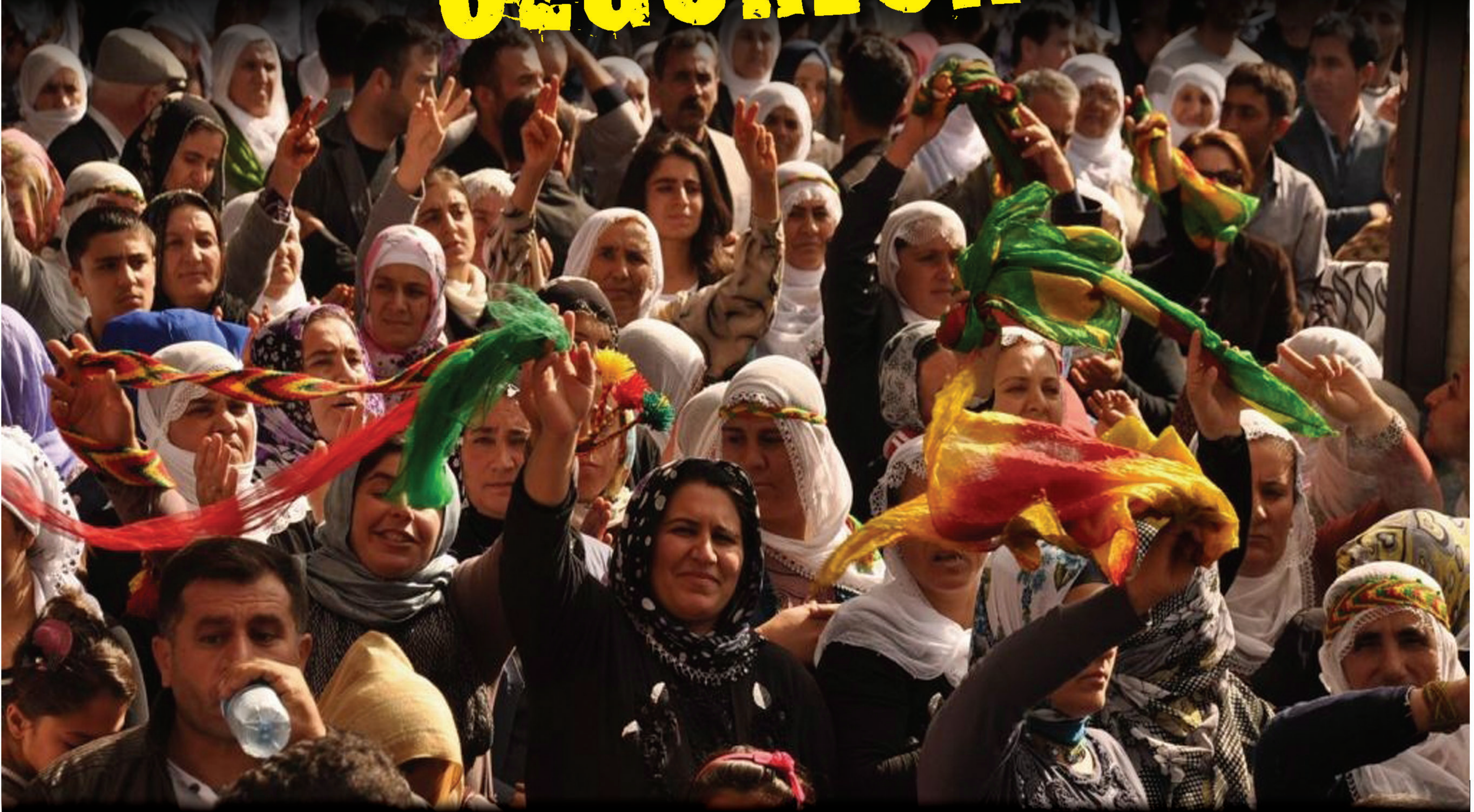

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

• Sonuca
Götüren
Mücadele

• Rojava'dan
Devrim
Dersleri-2

• Ekim
Devrimi
Işığında
Tarihsel
Dönemeçler

• Antakya
Halkı
Savaşa
Karşı

• Sessiz
Kalan
Herkes
Sorumludur

• Gerçekçi
01
İmkansız
İste

EMPERYALİST SAVAŞI

DEVİRİM ÖNLER

SONUCA GÖTÜREN MÜCADELE

Eski toplumu devirmenin geçerli yolu sınıf savaşıdır; proleter sınıfın bu savaşı sonuna tek götürmesidir. Sınıfsız toplumla sonuçlanacak olan bu mücadele bugünden başlar, proletarya iktidarında devam eder. Yeni toplum eskinin yerini alacak ve onu yadsıyacaktır.

Burada temel soru şudur; mücadele hangi biçimi alacak ya da hangi mücadele yolu bizi amaca götürür?

Sorun yalnızca devrimden, zaferden söz etmek değil, hangi mücadele yolunun devrim ve zafer yolu olduğu, hangi yoldan yengiye götüreceğini tüm netliğiyle gözler önüne sermek ve halk yığınlarını bu sorunda bilinçlendirmektir. Bu sorun mücadelenin geleceğiyle ilgili bir sorundur ve bu nedenle büyük bir kesinlik, açıklık ve dolambaçsız biçimde izah edilmesi gerekiyor.

Küçük burjuva oportünist ve reformist hareketlerin ertelemeci, dolambaçlı, oyalamacı reform ve uzlaşma yolu emekçileri yenilgiye götürür. Gerçek devrimci mücadele yolu, doğrudan devrimci eylem ve ayaklanma ise halk yığınlarını zafere götürür. Demokratik halk devrimi bu yolla zafere ulaşacak kesintisiz olarak sosyalizme varacaktır.

Emekçi halk kitlelerini etkileyen, esinlendiren ve büyük tarihi eylemlere kalkışmasını ateşleyen, devrimci amaçtır; bugünkü toplumdan ekonomik ve toplumsal yönden daha yüksek bir sosyal düzendir. İşçi sınıfının tam kurtuluşu ifadesini, proletaryanın devrimci sınıf partisinin devrimci programında bulur. Devrimin ekonomik ve toplumsal temelleri, işçi sınıfı partisinin devrimci programında berrak olarak belirlendikten sonra, dikkatlerin çekilmesi gereken nokta, devrimin nasıl gerçekleşeceği ve hangi biçimi alacağı sorusudur. Devrimci pratikte önderlik etme düzeyine gelmeyen, henüz bir propaganda grubu durumunda bulunanlar ya da önüne böyle bir görevi koymayanlar, bu soruna somut bir yanıt veremezler. Oysaki tüm dikkatlerimizi yönetmemiz gereken nokta tam da yığınların devrimci başkaldırılarına önderlik etme sorusudur.

Halk yığınlarının mücadele hedefleri açık, net ve kesin olarak belirlenmelidir. Görevleri de öyle. Erek ve görevler konusunda muğlaklık, belirsizlik, ne yapılacağına, nereye yürüneceğinin bilinmemesi mücadeleciler kitlelerin önünü görememesine, tökezlemesine ve sonunda yılgınlığa düşmesine yol açar. Uzlaşmacı sosyalizmin içine düştüğü durum tam da budur. Güncel devrim hedefleri olmadığı i-

çin, kitlelerin devrimci savaşımını yönetmiyorlar ve bu nedenle olayların peşinden gidiyorlar. Oysaki böylesi devrimci dönemlerde, yığınların devrimci öncülerin desteğine daha çok gereksinimleri vardır.

Ezilen ve sömürülenler, baskı ve sömürü toplumuna ve içinde buldukları çekilmez durumlara karşı öfkelerini ve tepkilerini ortaya koyuyorlar ve bunun ötesine geçip çeşitli biçimlerde örgütleniyor ve eylemlerde bulunuyorlar. Burada da politik öncünün görevi kitleleri daha ileriye, devrime dek götürmek ve yığınların devrimci hareketini yönetmektir. Devrimden başka hiç bir girişim, yokluk ve yoksunluk içinde olanların en önemli isteklerine yanıt veremez. O halde kitlelerin tüm düzen karşıtı eylemleri devrim hedefine bağlanmalıdır.

Devrimci bir dönemde, kritik bir anda, sınıf savaşımının şiddetlendiği, devrimci kitle hareketinin yoğunlaştığı bir sırada inisiyatif üstünlüğüne sahip olmak işçi sınıfı ve onun partisi için her zamankinden çok daha büyük bir önem kazanır. Düşman böyle bir dönemde büyük bir atıklık gösterir, tüm propaganda araçlarını en iyi şekilde kullanarak halk kitlelerini yanına çekmeye çalışır, tehdit ve saldırılarını en üst düzeye çıkarır. Tüm enerjisini devlet içinde ve saldırılarda yoğunlaştırır. Buna karşın proletarya da tüm enerjisini devrimci sınıf partisinde yoğunlaştırmalı, geniş emekçi yığınları yanına çekmenin yollarını bulmalı, onların faşist devlete ve tekelci sermayeye karşı verdikleri mücadelelerini desteklemeli ve yönetmelidir. Tüm bu görevlerine ne denli büyük bir çabukluk ve başarıyla yerine getirirse, düşman üstünde o kadar üstünlük sağlar ve amacına güvenle ilerler.

Proleter sınıf devrim enerjisini ateşlemeden, yaşamını harekete geçirmeden, düşmanı yenemez ve yaşam araçlarını ele geçiremez. Bu da en etkin biçimde devrimci partiyle yerine getirilir.

Kendine devrimci diyen parti ve gruplardan değil, gerçekten işçi sınıfının devrimci karakterini yansıtan devrimci bir partiden, Leninist Parti'den söz ediyoruz. Emekçilerin enerjisini yükseltecek olan, programı, politik stratejisi ve taktiğiyle örgüt ve mücadele anlayışıyla, pratik yetenekleriyle, yani gerçek savaşçı yeteneğiyle devrimci olan bir parti. Ancak işçi sınıfının iç savaş partisi, devrimci nitelikleriyle kitlelerin enerjisini ve gücünü sonuç alıcı bir savaşta sonuna dek harekete geçirebilir.

Böyle bir örgütlü güç kendini yalnızca

kendi çalışmaları, mücadele ve eylemleriyle sınırlamaz, geniş kitlelerin kurulu toplumsal düzene yönelen devrimci eylemlerini destekleyen, genişleten, yön veren bir politika izler ve izlemelidir. İşçi sınıfının ve halk kitlelerinin devrimci hareketinin başarısı için mücadelenin tüm biçimlerinden en iyi biçimde yararlanır ve yararlanmasını bilir. Bunun yanında sonuç almada en etkin olan mücadele biçimini devreye sokar. Bu konuda tam bir devrimci anlayışla hareket eder ve etmelidir.

Küçük burjuva politik hareketler siyasi anlayış olarak büyümekte olan devrime hazır olmadıkları için halk kitleleri kendilerini aşır, devrime yönelmesinler diye sürekli onları geri çekme çabası içindeler. Hiçbir biçimde emekçilerin muhalefet çizgisini aşmasını istemiyorlar. Onların mücadeleye koyduğu sınır düşman tarafından kabul edilebilir olarak görülen bir çerçevededir. Oysaki proletarya, halk kitleleri bu sınırları aşar ve burjuvalarca konan çerçeve parçalanır ve bunun ötesine gidilirse, düşman karşısında bir üstünlük sağlayabilir. Emekçi halk yığınlarının zaferine giden yol bu şekilde açılır.

Bu hareketlerin Türkiye ve Kürdistan'da ezilen ve sömürülenlerin on yıllarca verdiği büyük savaşımın devrimci değerini kavradıkları söylenemez. Faşizme ve sermayeye karşı yürütülen devrimci savaşım, burjuvaziye karşı muhalefet politikasıyla açıklanamaz. Sürdürülen mücadele devrimcidir, yani açık bir kapışmadır, bir iç savaştır. Savaşan kitleler, devrimci mücadeleyi devrimin zaferine taşıyacak istek, kararlılık ve yeteneğe sahiptir.

Emekçi ve sömürülenlerin, ezilen ve baskı görenlerin verdikleri mücadele son derece çetin, sert ve şiddetli bir süreçten geçti. Bu mücadelenin sonuç alıcı bir noktaya varması için çok zorlu bir dönemden, belirleyici savaşımın yoğunlaştığı dönemden geçeceğini de biliyoruz. Bu savaşımın ilk sonuçları ne olursa olsun devrimci bir gücün önüne sonuç alma hedefi koyması gerektiğini söylüyoruz. Sonuç alma yolunda ilerlerken, büyük bir devrimci savaşım deneyimine sahibiz. Yapmamız gereken, kitleleri sonuç alma yoluyla cesaretlendirmek, teşvik etmek ve yönlendirmektir.

İşçi sınıfının, Türkiye ve Kürdistan emekçi halklarının tekeli kapitalist düzene karşı yönelen eylemleri ve eylemlerin sayısı büyük bir hızla artıyor. Kitlelerin toplumsal hareketi büyük bir ilerleme gösteriyor. Bu ilerleyen hareket devrimin gücüdür. Günün temel devrimci görevi, devrimci gücü, sonuç alacak biçimde harekete geçirmektir.

C.DAĞLI

EKİM DEVRİMİ IŞIĞINDA TARİHSEL DÖNEMEÇLER VE LENİNİST PARTİ

1917 Ekim Devrimi

“Biricik doğru devrimci teori olarak marksizmi Rusya gerçekten ıstırapla yarım yüzyıl süren iştirilmemiş eziyet ve özveriyle, eşsiz devrimci kahramanlıkla, korkunç enerji ve özverili arama, pratik sınamayla hayal kırıklıklarıyla, Avrupa'nın deneyimiyle sınama ve karşılaştırmayla elde etti.” diyor Lenin “Sol Komünizm”de. Bütün bu uzun yıllar boyunca Bolşevik Parti, Lenin'in yönetimi altında çarlık otokrasisine karşı mücadelenin yanında liberal burjuvaziye, büyük burjuvazinin Narodnikler, sosyalist devrimciler, Menşevikler, anarşistler vb. her çeşit politik akımına karşı da mücadele verdi. Bununla da yetinmedi, kendi saflarındaki yalpalamalara, sapmalara karşı da sert ve acımasız bir mücadele sürdürdü. Bolşevikler kendi yollarını açarken, ekonomizm, menşevizm, otzovizm vb. tasfiyecî biçimlerde yeniden yeniden ortaya çıkan bu akımlar proletarya saflarında dönem dönem etkili oldular. Çarlığa ve emperyalist kapitalist sisteme karşı mücadele veren Bolşevikler, bu mücadelenin kaçınılmaz bir parçası olan her boydan ve soydan oportünizme, uzlaşmacılığa, küçük burjuva ideolojiye karşı da mücadele verdiler.

Burada gerek Rus devrimi için, gerek Leninizmin teorik gelişimi için gereken zemin daha önceki dönemde döşenmiş, Marx ve Engels tarafından Bilimsel Sosyalizm öğretisi ortaya konmuş ve bu bilimsel teori Avrupa proletaryasının deneyimiyle de doğrulanmıştı. Bu sağlam zeminden hareket eden Bolşevik Parti, uzun soluklu bir mücadelede kurulup gelişti ve bir dizi devrim deneyiminden geçti. Sadece kendi deneyimleriyle de yetinmedi, uluslararası işçi hareketinin bütün deneyimlerini ve Avrupa'da yaşanmış bütün devrimleri titizlikle ele alıp inceledi, kavradı, dersler çıkarıp kitlelere aktardı.

Lenin, daha 1905 Devrimi'nin ilk adımları atılırken, Bolşevik Parti'nin ve Rus proletaryasının önüne tarihin getirip koyduğu göreve dikkat çekti: Rus Devrimi birkaç aylık bir hareket değil, bilakis uzun yıllara yayılacak bir hareket olacaktır dedikten sonra, bu devrim iktidar sahiplerinin bir takım tavizleriyle yetinmemeli, bilakis bu iktidarın tamamen devrilmesini sağlamalıdır diye ekledi.

1905 Devrimi'nin yenilgisinden sonraki süreç, Lenin'in bu uyarılarının ne kadar yerinde olduğunu gösterdi.

19. yüzyılın ortalarından itibaren Rusya'da olgunlaşmaya başlayan devrimci ortam, 20. yüzyılın başında tamamen olgunlaşmış, devrimci durumu doğurmuştu. Emperyalist

savaş bunun üzerine tuz biber oldu. 1914'te patlayan bu savaş, devrimi özellikle güncel bir sorun olarak proletaryanın ve tüm toplumsal sınıfların önüne koydu. Gerek dünya krizinin gerekse savaşın olgunlaştırdığı devrimci durum, burjuva devletin yıkılarak proleter devletin kurulmasının bütün koşullarını olgunlaştırmıştı. Ancak savaşın patlamasıyla birlikte, işçi sınıfının Avrupa'daki bütün partilerinin aslında işçi sınıfının devrimci sınıf partisi olmaktan çıktıklarını; burjuvaziye uzlaşma yoluna girdiklerini kanıtladı. Bu süreci karşılamaya hazır tek partinin Lenin önderliğindeki Bolşevik Parti olduğu ortaya çıktı. Batı Avrupa'nın geleneksel partileri, Komün'den sonraki uzun yıllar boyunca Avrupa'da egemen olan gericilik döneminde legalizm hastalığına yakalanmışlardı. Bu hastalık, Avrupa işçi partilerindeki devrimci yanları için için kemirmiş, oportünizmi olgunlaştırmıştı. Lenin'in sözleriyle söylersek, burada çok fazla “oportünist pislik” birikmişti.

Legalizm ve oportünizmin yerleşmesindeki en önemli nedenlerden biri de kapitalizmin emperyalizme sızmasıyla birlikte ortaya çıkan ve genel işçi kitlesi içinde azınlığı oluşturan işçi aristokrasiydi. Bunlar işçi sınıfı saflarında olsalar da, emperyalist tekellerin dünyayı yağmalamasından pay aldıklarından, aslında burjuvaziden yana tavır almakta; işçi sınıfı saflarında burjuva ideolojinin taşıyıcıları ve burjuvazinin hakimiyetinin savunucuları olmaktadır.

Emperyalist savaşın patlaması, bütün kapitalist ülkelerde proletaryayı, II. Enternasyonal'in 1912 Basel Kongresi'nde aldığı kararı hayata geçirme; silahla ayaklanma ve emperyalist savaşı iç savaşa çevirme somut göreviyle başbaşa bıraktı. Çünkü hem bu savaştan hem de kapitalizmin sömürü ve felaketlerinden kurtulmanın tek yolu, bu görevi yerine getirerek zora dayalı bir devrimle burjuvazinin iktidarına son verip proletaryanın iktidarını kurmaktır.

Rus proletaryası bu görevini 12 yıla sığdırdığı üç devrimle gerçekleştirdi. 1905, 1917 Şubat ve Ekim Devrimleri. Rus proletaryası kendi iktidarını kurarken, 1789 Fransız Devrimi'ni olduğu gibi 1871 Paris Komünü'nü de geliştirmiş, tarihsel ilerlemeyi hızlandırmıştır. Rus proletaryası ilk iki devrimle burjuva demokrasisini gerçekleştirirken, bu demokrasinin bütün sınırlarını zorlayıp geliştirerek Ekim Devrimi'ne ulaştı.

Rus proletaryası, Ekim Devrimi'yle, kapitalizmin krizinden proleter çıkış yolunun ne olacağını somutlarken, emperyalist savaştan

proletaryanın devrimci yöntemlerle nasıl yararlanacağını, bu savaştan devrimci tarzda nasıl çıkacağını da gösterdi.

Rus proletaryası, sadece kendi iktidarını kurmakla yetinmedi, sömürge, yarı sömürge ve ilhak edilmiş ülkelerdeki ezilen uluslar ve ulusal topluluklardan milyonların uluslar hapishanesi Rusya koşullarında nasıl özgürleşeceğini de somut olarak gösterdi; UKKTH'in kayıtsız koşulsuz hayata geçmesini sağladı.

Rus proletaryası dünyanın en geri ülkelere birinde sovyet tipi devleti yaratarak, burjuvazinin egemenlik çağına son verip proleter devrimler ve komünizme geçiş çağını da başlattı. Bugünden bakıldığında Sovyetler Birliği dağılmış olsa bile sovyet tipi devlet, bilimsel sosyalist öğretinin bir ilkesi olarak tarihe geçti. Bu büyük kazanım insanlığın hafızasına yerleşti.

Rus proletaryası sadece sosyalist tipi devleti, proletarya diktatörlüğünü yaratarak değil, dünyanın en geri ülkelerinden biri olan Rusya'da “bu büyük köylüler ülkesinde”, bütün dünyanın olmaz, olamaz dediği bu ülkede sosyalizmi kurdu.

1871'de Paris Komünü 71 günlük bir deneyim olarak nasıl dünya proletaryasının kazanımları arasında yerini aldıysa, Sovyetler Birliği deneyimi de 71 yıllık bir deneyim olarak proletaryanın mücadele tarihinde yerini aldı.

Birleşik Devrim Ve Leninist Parti

Bizde de marksizm leninizmin gelişim süreci pek farklı değil. 90 yıllık geçmişi olan sosyalizm mücadelesinin ilk 50 yılı devrimci sosyalizm anlayışından yoksundu. Bu mücadele devrimci olan ne varsa Denizler ve 71 devrimci atılımıyla geldi. Devrimci sosyalizm anlayışının gelişmesi ve devrimci mücadelenin yükselmeye başlaması karşısında sermaye, dünya konjonktürünün de etkisiyle 12 Mart 1971'de askeri faşist cuntayı işbaşına getirdi. Devrimci mücadele daha ilk adımlarında ezilmeye, yok edilmeye çalışıldı; onlarca devrimci militan Nurhaklar'da, Kızıldere'de, darağaçlarında katledildi. Fakat nafile, bir kere buz kırılmış, yol açılmıştı. Devrimci mücadele gerilemedi, aksine geniş bir taban üzerinde daha da yükseldi. Özellikle 70'lerin ikinci yarısında sınıflar mücadelesi sert iç savaş boyutuna vardı.

Bu sert mücadele sürecinde proletaryanın devrimci sınıf partisine öngelen devrimci hareket, ideolojik, politik, programatik ve örgütsel olarak proletaryanın sınıf partisinin

zeminlerini hazırladı.

Devrimci yöntemlerle süren sınıf mücadelesinin sertliğine, özellikle Ortadoğu'daki gelişmelerle birleşen emperyalist kapitalist sistemin dünya ölçeğindeki krizi de eklenince tekelci sermaye bir kez daha askeri faşist cuntayı işbaşına getirdi. 12 Eylül 1980'de işbaşına gelen cunta, sert yöntemlerle birleşik devrimi ezmeye yöneldi. Faşizmin vahşi saldırıları, darağaçlarına çekilen 13 Mart Savaşçıları ve diğer devrimciler, işkencehanelerde, dağlarda katledilenler, milyonların işkenceden geçirilip fişlendiği o "zor yıllar"da olağan şeylerdi. Daha yeni kurulmuş olan proleter komünist parti, askeri faşist cunta yıllarında mücadeleyi kesintisiz sürdürerek yeraltı mücadelesinde ustalaştı, illegal mücadelenin sınavından geçti.

Bu dönemde yalnızca proletaryanın devrimci sınıf partisi mücadeleyi kesintisiz sürdürebilme başarısını gösterdi. Küçük burjuva hareketin önemli bir kısmı kısa sürede "geri çekilme" adına Avrupa'ya kaçarken, bir kısmı da ağır koşullar altında örgütsel varlığını koruyamadı. Geri çekilmeyi, sadece cuntadan önce gündemine alan ulusal hareket başarıyla uygulayabildi.

90'lı yıllara gelirken uluslararası konjunkturde köklü bir değişim oldu; Sovyetler Birliği ve sosyalist sistem dağıldı; sosyalizm geçici olarak inisiyatifi kaybetti. Bu dönem, dünyada sosyalizme kapsamlı ideolojik saldırıların yapıldığı, tarihin sonunun ilan edildiği dönem oldu. Aynı zamanda ABD'nin "yeni dünya düzeni" ve "Amerikan yüzyılı" adını verdiği projelerle dünyanın egemenliğini herkese kabul ettirmek amacıyla hareket geçti bir dönemdi.

Bu dönemde sosyalizmle bağları sınıfsal zeminlerde değilde duygusal temelde olan ve güç ilişkilerine bağlı olarak süren hareketlerin devrimci sosyalizm anlayışından kopuşları gerçekleşti. Geniş bir çevre Leninizmle ideolojik kopuş yaşarken proleter komünist parti, kendi saflarındaki sağ sapma ve tasfiyecilikle kesin bir hesaplaşmaya girip onları mücadele saflarının dışına iterken, kendi adına da "Leninist" ibaresini ekledi. Büyük bir kesim leninizmden kaçarken, proletaryanın devrimci sınıf partisi Leninist Parti olarak yeniden doğdu.

Bu dönemde Türk tekelci sermayesi, emperyalistlerin etkin desteğiyle birleşik devrimi yok etmek amacıyla harekete geçti. Bu amaçla politik çevrime hareketına başvurdular. Bir yandan marksizm leninizmden kopup giderek uzaklaşan tasfiyeci hareketlere sistem içinde alan açmaya başladı. Bir yandan da devrimci mücadelede ısrar edenlere karşı en sert, en acımasız biçimiyle devlet terörünü uygulamaya koydu. 90'lar, 40 yıllık iç savaşın en sert çarpışmalarına sahne oldu. Kürdistan'da sokağa çıkan, eyleme geçen kitlelere ateş açılıp toplu

kıyımlar gerçekleştiren faşist devlet, sokaklarda, evlerde açık infazlara başvuruyor, bütün karakollar işkence merkezlerine dönüştürülüp işkenceli sorgular yaygınlaştırılıyor, işkencelerden ölümler olağanlaştırılıyordu. Bu dönem faili meçhuller diye bilinen onbinlerce insanın kaçırılıp ölüsünün dirisinin yok edildiği bir dönem oldu. Sermaye, burjuva sınıf, iç savaş kazanmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

2000'li yıllara girerken, Türk tekelci sermayesi 30 yıldan beri süren bütün sert saldırılarına rağmen kazanamadı. Devrimi yenemeyeceğini anladığıdaysa, bükemediği bileği öpme yerine ısırma tercih etti; hem de emperyalistlere yaptırdığı yeni dişleriyle. Türkiye ve Kürdistan devrimini yenmeyi, AB ve ABD emperyalizmine devretti. Böylelikle birleşik devrimimize karşı o güne kadarki en kapsamlı ve sert sınıfsal saldırı olan F tipi saldırısı uygulamaya kondu. Emperyalist merkezlerin planı olan bu saldırı, onların etkin desteği ve yönlendirmesiyle gerçekleştirildi. Amaç öncüyü F tipi hücrelere kapatmak; öncüyle kitle arasındaki bağları koparmak; öncüsüz bıraktığı kitleyi devrimci mücadeleden, devrim ve zafer yolundan alıkoymak, vazgeçirmektir.

19 Aralık 200'de devlet, tutsakları teslim almak amacıyla 20 zindana birden saldırdı. Zindanlar ve kent meydanları, sokaklar, iki sınıf arasında en şiddetli çarpışmaların yaşandığı birer savaş alanına döndü. "NATO'nun en güçlü ordusu" zindanlara saldırdığında, zindanlardaki devrimci tutsaklar teslim olmayı reddetti; çıplak elleri ve bedenleriyle savaşa tutuştular. En eşitsiz koşullardaki bu savaş 4 gün 4 gece sürdü. Daha sonra da F Tipi Zindanlarda Ölüm Orucu Savaşları biçimini alıp yıllara yayılarak sürdü.

Küçük burjuva hareket ne F tipi saldırının ne de bu büyük savaşta yer aldığı halde bu savaşın gerçek anlamını kavradı. Küçük burjuva hareket, ortalama sol, 12 yıldan beri "tecrit" darlığını aşamadı, gözlerimizin önünde sürüp giden bütün canlılığı içindeki devrimi halen görmedi, göremedi.

Leninist Parti, iç savaşın bu en sert döneminde, 90'lı yıllarda savaşarak kendini yeniden üretip tutunurken, daha geniş alanlara, emekçi yığınlarına ulaşabilmek için de olağanüstü çaba sarf etti. Bu sert savaş süreci aynı za-

manda Leninist Parti'nin hem Türkiye'deki hem de dünyadaki nesnel gelişmeleri yeniden ele alıp sonuçlar çıkardığı yoğun teorik araştırma çalışmalarıyla belirgindir. Leninist Parti bu çalışmaların sonuçlarını Türkiye ve dünya kamuoyuyla paylaştı. Yeni Evre olarak belirlenen bu dönem pek çok şeyin yanında asıl olarak iki belirgin yanıyla emperyalizmin daha önceki evrelerinden ayrılır.

Birincisi; emperyalist kapitalist sistem kendi işleyiş yasalarının sonucu olarak kendi gelişiminin son sınırlarına dayanmış, çürümeyi bütün topluma yayarak kendi üzerine doğru çöküş sürecine girmiştir. Üretici güçleri ve toplumu elinden kaçırarak burjuvazi, üretici güçleri yeniden kontrol altına alabilmek ve sıçramalı, çöküş sürecindeki hegemonyasını yeniden kurup, egemenliğini devam ettirebilmek amacıyla 3. Dünya savaşına girdi. Bu savaşın başlama vuruşunu da bizzat ABD tekelleri NewYork'ta İkiz Kuleleri vurarak yaptı. Bu savaş aynı zamanda küresel bir iç savaştır.

İkincisi; insanlık tarihinde ilk defa üretici güçlerin gelişim düzeyi, sınıflı toplumlara tamamen son verebilecek olgunluğa erişti. Yeni ve daha ileri bir toplum olan komünist toplumun maddi önkoşulları ortaya çıktı. Daha önceki sosyalizm deneyimleri üretici güçlerin ve bunun bir parçası olan bilim ve teknolojinin yeterince gelişkin olmadığı koşullarda bu işe girişip büyük başarılar elde etmişken; insanlık bugün kendi yarattığı uygarlığın nimetlerinden yeterince yararlanamıyor. Bunun sorumlusu ise kapitalist özel mülkiyetin kendisidir. Oysa yeryüzünde ilk defa bütün insanların ihtiyacını karşılayabilecek düzeyde üretim yapabilmenin koşulları olgunlaştı. Şimdi bir darbeye kapitalist özel mülkiyete son verildiğinde, insanlar özgürce, ilk defa kendi geleceklerini kendi istedikleri gibi kurabilecek, kendi tarihlerini bilinçlice kapabilme koşullarına erişebileceklerdir.

1990'lar ve 2000'li yıllar, Leninist Parti'nin ideolojik, politik üstünlüğünü gösterdi. Leninist Parti'nin tezleri bu yıllarda pratiğin sınavından başarıyla geçti. Şimdi bu politikalar kitleler tarafından sahiplenilmeye, hayata geçirilmeye başlıyor. 1 Mayıs politikası olsun, işçi sınıfının sendika barikatlarını aşarak komite ve konsey örgütlenmesine yönelmeye başlaması olsun bunun en açık kanıtlarıdır. Şimdi niteliğin kendi niceliğini yaratma zamanıdır.

Son olarak belirtmek gerekiyor, 1917 Ekim Devrimi'nden önce yaşanan süreçte Lenin'in ve Bolşevik Parti'nin bu süreci karşılayacağına ne Avrupa'da ne de Çarlık Rusya'sında bir avuç Bolşevik dışında kimse inanmıyordu. Tıpkı bugün biz de Leninist Parti'nin bu işin üstesinden gelebileceğine de bir avuç Leninist dışında kimsenin inanmadığı gibi. Ama bir kez daha altını çizelim: YAŞAM BİZDEN YANA!...□

ROJAVA'DAN DEVRİM DERSLERİ-2

Geçici Devrim Hükümeti'yle Çoğunluğu Kazanmak

Rojava Devrimi, Geçici Devrim Hükümeti'nin zorunluluğu ve de kaçınılmazlığını bir kez daha vurgulaması açısından büyük önem taşıyor. Devrimci iktidarın fethiyle beraber hemen faaliyete geçecek, devrimin en acil önlemlerini en enerjik biçimde yürürlüğe koyacak böyle bir hükümet organı olmadan, devrim kargaşaya sürüklenirdi.

29 Temmuz gecesinden çok önce, halkın örgütlü gücünü temsil eden 14 Kürt partisi, 5 üyesi PYD'den (halkın çoğunluğu üzerinde etkili olan parti), 5 üyesi diğer örgütlerden olmak üzere, Yüksek Kürt Konseyi'nin kuruluşunda anlaştı. Konsey, demokratik özerklik konusunda anlaşmaya vardı. Ve iktidarın fethinden hemen sonra Geçici Devrim Hükümeti organı faaliyetlerine başladı. Binlerce komite ve genel halk meclislerinde toplantılar yapan halk, Yüksek Konsey'in merkezi otoritesini kabul ettiklerini ilan etti. Bu amaçla, hemen aynı hafta 1 milyondan fazla insanın katıldığı Yüksek Konsey'e destek mitingleri gerçekleşti. Halk bu konseyin kendi iradesini temsil ettiğini ve bu konseyin otoritesinin bizzat halka dayandığını doğruladı.

Öte yandan Konsey, o zamana dek kararsız kalan, güçlerin karşılıklı savaşımında yalnızca kazanan tarafa meyleden büyük bir kalabalığın da devrim saflarına çekilmesinin aracı oldu. Konseyin kendini hükümet yetkileriyle donatmış olması ve bu yetkeyi kullanacak gücü sahip olduğunu göstermesi, nüfusun en geri kesimlerini kazanmaya yetti. Böylece Geçici Devrim Hükümeti, yalnızca devrimin en acil sorunlarına en enerjik çözümleri sunmak için değil, ama bunun yanında sadece zafer kazanan taraftan yana olan, sözlere değil, yapılanlara bakarak karar verebilen nüfusun ezici çoğunluğunu kazanmak için de en uygun araç olduğunu kanıtladı.

Borçlanan Burjuva Devlet Aygıtı

"Her gerçek halk devrimi" diyordu Marx, (ve bu sözü tam zamanında unutanları lanetle anan Lenin), "sadece iktidarı fethetmekle yetinemez, ama işe burjuva devlet aygıtını parçalamakla başlamalıdır." Günümüzde "iktidarın fethine kilitlenme" adına, reformist oportünist söylemler yükseldikçe, tarihin büyük devrimlerinin bu en temel sorununa bir kez daha dikkat çekmek bir zorunluluk oldu. İktidarı parçalamadan, sadece fethetmekten söz eden "en devrimci" oportünizm bile, sonuçta bu iktidarı parlamenter yollardan ele geçirme hedefini gizlemekten başka bir şey yapmış olmuyor.

Rojava halkı, 29 Temmuz gecesinde, ele geçirdikleri devlet kurumlarına, yalnızca kendi bayraklarını çekmekle yetinemedi. Ezilen bir ulusun emekçileri, ilhakçı devlet kurumlarına dayanarak, ne iktidarı koruyabilirdi, ne de tek bir demokratik adım atabilirdi. Bu yüzden daha ilk gecede halk, Esad rejiminin devlet aygıtlarını ıskartaya çıkartmakla işe başladı. Düzenli ordu ve polis dağıtıldı, silahsızlandırıldı, pek çoğu bölgeyi terk etti. Ka-

lanlar ise halk meclisinin izni olmadan adım bile atamaz oldular.

Boşaltılan hükümet, adliye ve karakol binalarına, sadece halkın seçtiği görevliler, halkın kurduğu mahkemeler, yerel iktidar organı olan meclisler, kadın konferansları, gençlik örgütleri, kültür, sanat, ekonomi komisyonları yerleşti. Polisin yerini hemen silahlı halk milisleri aldı. Öyle ki, 500 bin kişinin yaşadığı Qamişlo'da sadece trafiği düzenlemekle görevli silahsız iki polis memuru dışında devriye gezen tek bir polis kalmadı. Halk meclisleri bütün gün, kendi işinde, toprağında, üretim faaliyeti yürüten emekçilerden oluştu; ama nerede bir olay çıksa hemen en yakın milisler işini bırakıp asayişini sağladılar. Halka yabancılaşmış, halkın üzerinde özel silahlı insanlardan oluşan militarist burjuva baskı aygıtının yerini alan, bizzat halk tarafından seçilip görevlendirilmiş, her an bu görevden geri alınabilir insanlardan oluşan milis gücü şimdiden bütün geçici asayişini sağlama yeteneği göstermiştir.

Demokratik halk devrimlerinde, halka yabancı baskı aygıtlarının hemen parçalanması öylesine önemli bir adımdır ki, neredeyse, tek başına milyonlarca ezilenin koşulsuz desteğini garanti eder. Karakolların önünden bile geçmeye korkan halk, şimdi en ufak sorunda buralara başvuruyor. Halk, yaşamında gerçekte köklü bir değişimin yaşandığını, en çok buralarda hissediyor. Bir karakolda görev yapan milisin sözlerini doğrudan aktararak konuyu bağlayalım:

"Halk buraya gelip, Kürtçe konuşup sorunlarını dile getirdiği zaman bazen dayanamayıp ağlıyor. Çok duygulu anlar yaşıyoruz. Bu duyguları size anlatamam, yaşamak lazım. Buraya gelen insanların sorunlarını dinlerken, kahve, çay ikram ediyoruz. Sonra gidip sorunlarını çözmeye çalışıyoruz. Bunları size sıkça anlatıyorum çünkü biz böyle ilgi ve alakayı daha önceki sistemden hiç görmemiştik. Böyle kibar davranışlara çok yabancıyız. Bu yüzden bazı yerlerde afallama durumumuz bile oluyor."

Tam Demokrasinin Açtığı Yol

Devrim, son derece örgütlü, köylere dek ulaşan komite ve genel halk meclisleri üzerinde yükseldi. İktidarın fethinden önce, bu organlar birer mücadele organı görevi yüklendiler. Şimdi ise hiçbir yasanın kısıtlamadığı, halkın doğrudan iradesi ve otoritesinin ifadesi oldular.

İktidarın fethinden sonra, burjuva aygıtın parçalanmasından sonra, bu komiteler, çok daha yaygın, çeşitli ve canlı bir yönetim faaliyeti içine girdiler. Eğitim, kültür, temel ihtiyaç maddelerinin temini, asayiş, sınır güvenliği, adliye görevlerini yerine getirmeye başladılar. Oysa ne bir anayasa var ortada ne de yazılı bir kanun hükmü. Halk neye ihtiyaç duyuyorsa bu komite ve meclislerde tartışılıyor, karara bağlanıyor ve hemen hayata geçiriliyor.

En demokratik burjuva parlamenter cumhuriyetten bile yüz kat daha demokratik, yüz kat daha enerjik bir halk iktidarındır bu;

laklakhaneye dönen parlamentonun, militarist bürokrasinin ezip geçtiği, güdüklediği biçimsel demokrasinin izi bile yok. Komiteler ve halk meclisleri, yasama ve yürütmeyi birleştiren Sovyet tipi örgütlenmenin izinden gidiyor, ona yaklaşıyor. Bu yakınlaşmanın Yeni Evre’de ulusal devrimler açısından son derece önemli olduğunu vurgulamakta yarar var. Artık “Yeni Evre” de hiçbir ulusal devrim, ezilen ulusun kurtuluşunu sağlayan devrim, burjuva demokrasisinin dar kalıplarına sığmaz, sığamaz. Aksine ancak bu kalıpları parçalayıp tam demokrasinin fethine ulaştıkça ezilen ulusun çoğunluğunu oluşturan emekçilerin özlendilerini karşılayabilir ve bu demokrasi ne denli tam oluşturulursa sosyalizme de o kadar yakın demektir.

Rojava ulusal devrimi daha ilk adımında Sovyet tipi örgütlerin izini sürerek, yıkılan burjuva devlet aygıtının yerine bu doğrudan demokrasinin aygıtlarını geçirerek, sosyalizme doğru açılan o diyalektik dönüşüm noktasına yaklaşmıştır. Çünkü hiçbir sömürücü sınıf, topluma yabancı silahlı adamlar özel örgütü olmadan kendi egemenliğini silahlanmış çoğunluğa kabul ettiremez.

Kuşkusuz bu devrimin zayıf yönünü, işçi sınıfının bağımsız politik örgütlerin bulunmayışı oluşturuyor. Fakat demokratik devrimin derinliği ve yaygınlığı, işçi sınıfına hızla örgütlenme, bilinçlenme ve çıkarlarını tüm sömürücü sınıflara karşı açık ve güçlü biçimde savunma olanağı tanıyor.

Rojava’da en hızlı örgütlenenler, avukat, doktor, eczacı, küçük ticaret erbabı tipinde küçük burjuvalar oldu. Sendikalar ise yeni yeni kuruluyor. Bölgede muazzam petrol yatakları bulunuyor, ancak buradaki işçiler çoğunlukla Araplardan. Kürt proletaryası ise Halep’te, Lazkiye’de yoğunlaşıyor. Devrim sırasında ve öncesinde bunlar silahlarını kuşanmak üzere geri döndüler. Bugün YPG’yi oluşturan silahlı gücün önemli bir bölümü işçi gençlikten. Silahlar proletaryanın elinde. Bu sınıfın kendi bağımsız çıkarlarını korumak için harekete geçmeyeceğini düşünmek aptallık olurdu.

Rojava’nın ilhak edilmiş topraklarında emekçi halkın “bütün iktidarı” yani hem politik hem de ekonomik iktidarı ele almasının önünde bazı engeller bulunuyor. Anadilde eğitim ve kültürel gelişim tam gaz ilerlerken, ekonomik alanda işler bu kadar hızlı ilerlemiyor. Çünkü ilhakçı Baas rejimi onyıllar boyunca Kürdistan topraklarını, Arap bölgelerine ekonomik açıdan fazlasıyla bağımlı hale getirmiş. Petrolün % 75’i burada ama tek bir rafineri yok. Benzin, mazot, yağ gibi temel ihtiyaçlar halen daha Şam ve

Lazkiye’den geliyor. Arap sermayesi, petrol kuyularına el koymadığı sürece Kürt halkının bu ihtiyaçlarını gidermekte sakınca görmüyor. Öte yandan bölgenin verimli topraklarında tahıl ürünleri ekimi yapılıyor ancak Esad rejimi özellikle meyve sebze dikimini yasaklamış, bu temel ihtiyaçların Arap bölgelerinden temini zorunluluğu var. İlhak edilmiş topraklardaki petrol kuyularını büyük tarım arazilerini kamulaştırabilmek için Kürt emekçileri, Arap bölgesinde gelişecek devrimi beklemek durumundalar. Birleşik devrim olmadan Kürt halkı “bütün iktidarı” ele geçirecek durumda olamayacak.

Bir Kadın Devrimi

Ve nihayet emekçi kadınların kurtuluşu sorunu, ama asla önem bakımından sonuncusu değil... Devrim, emekçi yoksul kadınları öylesine hızlı biçimde politik yaşamın ortasına çekmiştir ki, Rojava’da yakın zamana kadar evinden çıkması ayıplanan kadınlar, şimdi her yerde konferanslar topluyor, kadın meclisleri oluşturuyor, milis ve ordu içinde kendine yer buluyor.

Şaşırtıcı değil. Yeni Evre’de ulusal sorun, artık bir köylü sorunu değil, kentli kitlelerin merkezde olduğu bir sorundur. Rojava’daki nüfusun çoğunluğu büyük kentlerde yaşıyor. Buralarda ulusal kültürün esas taşıyıcıları, köylerin yerel toplulukları değil, ama emekçi yoksul kadınlar oldular. Ekonomik entegrasyonun zoruyla çalışan erkek nüfus, Arap egemen kültürün baskısına fazlasıyla maruz kalırken, kentlerin yoksul mahallelerinde kadınlar anadilin yaşatılıp, yeni nesillere aktarımının temel öğesiydiler. Bu yüzden ulusal devrimin zaferi, kadınların bu değerini hemen tanımak ve yüceltmek yolunda ilerledi. Sadece Rojava’da değil, ama daha gelişkin biçimiyle Kuzey Kürdistan’da da gördüğümüz yoğun kadın faaliyeti ve devrim, Yeni Evre’nin olgunlaştırdığı ekonomik ve toplumsal zemin

üzerine yükseliyor, asıl oradan besleniyor.

Görüldüğü gibi, Rojava devrimi Yeni Evre’nin ulusal toplumsal devrimlerinin tüm karakteristik yönlerini daha şimdiden belirginleştirmesiyle, daha titiz bir ilgiyi hak ediyor. Devrime öncülük edenlerin, bu karakteristik öğeler hakkında ne kadar bilinçli oldukları, ikincil önemde bir konudur. Devrim, kendi yolunda ilerliyor, her adımda Leninist devrim şiarlarını kanıtıyor. Kürt halkı bu muazzam pratik deneyimden leninist şiarların kanıtını bulmakta zorluk çekmeyecektir. Rojava deneyimi, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin öznel öğesini de işte böyle olgunlaştırıyor. □

SURİYE İLE SAVAŞ

Suriye ile Türkiye arasında savaş çıkacak mı; ya da daha doğrusu, Türkiye Suriye'ye saldırıp savaş başlatacak mı? Şimdi herkesin yanıtını merak ettiği; kendi kendine sorup yanıtını aradığı soru budur. Bu soruların yanıtını sadece Türkiye ve Suriye halkları değil, başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın tüm halkları merak ediyor.

Doğal olan da bu. Zira Ortadoğu'da Suriye-Türkiye savaşı başlaması durumunda böyle bir savaşın değil iki ülke ile sınırlı kalması, Ortadoğu ile sınırlı kalması bile düşünülemez. Böylesi bir savaşın tüm dünyayı kapsayacağı, giderek bir dünya savaşına dönüşeceği artık genel kabul görmüş durumda.

Öyleyse soruyu şu şekilde sorabiliriz: Türkiye, nihayetinde bir dünya savaşına dönüşmesi kaçınılmaz görünen bir savaşı başlatmayı göze alacak mı?

Başbakanın ve hükümetin diğer sözcülerinin açıklamalarına bakılırsa, Türkiye'nin böyle bir savaşı göze aldığından şüphe yok. Açıklamalar böyle ama biz kişilerinin kendi hakkında söylediklerine değil, gerçek duruma, söze değil olgulara, sınıf ilişkilerine ve güç dengelerine bakmakla yükümlüyüz; bilimsel zeminde kalmak istiyorsak!

Soruna bu açıdan baktığımızda gelişmelerin, hükümetin açıklamalarla ima ettiği yönün tam tersi yönde aktığını görüyoruz. Bunların başlıcalarını sayalım:

Birincisi, hükümet, Suriye ile bir savaş için Türkiye emekçi sınıflarının ve Kürt halkının desteğini ne yaptıysa alamadı. Nüfusun ezici bir çoğunluğu anlamına gelen emekçi sınıflar ve Kürt halkı, Suriye ile savaşa kesin bir şekilde karşılar.

İkincisi, Türkiye, Suriye'deki rejimin kısa sürede yıkılacağını ve yerine "Müslü-

man Kardeşler" ya da benzeri dinci/faşist bir iktidarın kurulacağını; en kötü ihtimalle bunun gerçekleşmemesi halinde, tıpkı Libya'da olduğu gibi, emperyalist devletlerin askeri bir işgalle rejimi yıkacaklarını öngörüyordu. Öngörülerin hepsi yanlış çıktı. Suriye rejimi kısa sürede yıkılmadı. Bu birincisi. İkincisi, emperyalist devletler, içinde buldukları durum ve Suriye'nin direnme gücü nedeniyle askeri bir işgale kalkışmayacaklarını net biçimde ortaya koymuş durumdadır.

Rusya, İran ve Çin'in aldıkları askeri müdahaleye karşı net pozisyonları emperyalistleri bir işgal girişiminden alıkoyan diğer bir önemli faktör oldu. Üç ülkenin aldığı pozisyon emperyalistlerle birlikte Türkiye üzerinde de caydırıcı bir rol oynadı. Şimdi bu üç ülkeye Irak da eklenmiş oldu.

Üçüncüsü, Türkiye, emperyalistlerin içinde doğrudan yer almayacakları bir savaşta tek başına ne ekonomik, ne askeri ne de siyasi yönden göze alabilecek durumda olmadığını gördü. Emperyalistleri işin içine çekmek için yaptığı birkaç provokasyon ise, emperyalistleri harekete geçirmek bir yana bu akbabaların Türkiye'nin kulağını çekmelerine neden oldu. Kısaca "Bizi öldürüp karşı karşıya bırakma" dediler.

Türkiye, Suriye'ye karşı bir dış savaş istiyor mu? İstediklerinden şüphe olmasın! Ama bu savaşı tek başına değil, emperyalistlerle ve gerici Arap devletleriyle birlikte yapmak istiyor; tek başına değil. Çünkü tek başına başlatacağı bir savaşın ne maliyetini, ne askeri gücünü karşılayabilir ne de sonucunu kestirebilir. Onun için "ortaklarla" birlikte bir savaş başlatmak en büyük arzusu.

Ama "ortaklar" ellerini böyle bir kanlı ve sonu kestirilemez sürece bulaştırmak is-

temiyorlar. En azından şimdilik.. Bu durumda Türkiye'nin iki seçeneği kalıyor: Ya tek başına askeri işgale kalkışacak -ki bunun pek kolay ve mümkün olmadığını ortaya koyduk- ya da geri çekilecek. Geri çekilmemenin hükümet açısından büyük bir politik bedeli olacağı kesin ve tam da bu nedenle hükümet geri çekilmemek için savaş yönündeki şansını son sınırlarına kadar zorluyor.

Yolcu uçaklarının zorla indirilmesi, "kendi adamları"na kendi topraklarını provokasyon amaçlı bombalatması, kiralık katil sürüsüne her türlü desteği, en ufak bir gizlilik kaygısı gütmeyen yapması şansını ne kadar zorladığının işaretleridir.

Bu durumda iki ülke arasında savaş çıkar mı; ya da Türkiye Suriye'ye saldırır mı? Görüldüğü gibi bu sorunun yanıtı nasıl seyredeceği önceden kestirilemeyen pek çok etkene bağlı. Ama işçi sınıfı, çalışan kitleler ve Kürt halkı açısından sorun aslında çok açık: Bu hükümet, bu devlet ve tekelci sermaye sınıfı, kendi çıkarları ve egemenliklerini korumak için Türkiye'yi, toplumu savaşa ateşine atmaya her zaman hazır ve meyilliler.

Bu kadarı bile işçi sınıfının, ezilen kitlelerin ve Kürt halkının tekelci burjuva egemenliği tüm kurumlarıyla birlikte neden yıkılmaları için yeterli nedeni oluşturuyor. Bugün Suriye, yarın Irak ya da İran; ama tekelci sermaye sınıfı ve onun politik egemenlik aygıtları halkları her zaman kanlı bir savaşın ateşine atmaya hazırlar.

Halkların başında sallanan bu savaş kılıcından kurtulmanın tek yolu tekelci kapitalist düzenin bir devrimle yıkılması ve yerine devrimci bir iktidarın kurulmasıdır. □

KADIN HAKLARINI SAVUNMAK BEYNİN YIKANMASI MIDIR?

Merhaba yoldaşlar,

Ben Ankara'da lisede okuyan DÖB'lü bir öğrenciyim. Son sınıf olduğum için derslerde sürekli ya test çözüyoruz ya da kitap okuyoruz.

Her zaman ki gibi Çağdaş Türk ve Dünya Tarihi dersinde kadın öğretmen bizi kendi halimize bıraktı; ben de Emekçi Kadınlar broşürünü okumaya başladım. Öğretmen broşürü inceledikten sonra, yanıma gelip "beynimin yıkandığını" söyledi. Ona göre kadın haklarını savunmak beynin yıkandığının göstergesi.

İlk önce cevap vermek istemedim; çünkü bundan bir sene önce 5 gün uzaklaştırma cezası almıştım, "müdürü hedef göstermek ve okulda ayaklanma çıkartmak" gerekçesiyle. Ama ben sustukça öğretmen üstüme geliyordu. Ben de en sonunda; "siz de bize okul adı altında faşizmi öğretiyorsunuz" dedim. Tartışma uzun süre sürdü.

Cuma günü olması nedeniyle okul çıkışında "İstiklal Marşı" okunacaktı. Tartıştığım öğretmen bilinçli olarak arkamda durdu, marşı söylemeyeceğimi biliyordu çünkü. Marş bittikten sonra direkt müdürün odasına götürdü beni. İki olayı da abartılı bir şekilde anlattı. Müdür de hiç düşünmeden ikinci uzaklaştırma "cezasını" verdi.

Ama bilmiyorlar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz!

Ankara'dan Liseli DÖB'lü Bir Öğrenci

UÇURUMDAN ÖNCE SON ÇIKIŞ

Ağırlık merkezi Suriye iç savaşı olan Ortadoğu devletlerarası ilişkilerde normal akışın dışında ilişkiler ortaya çıkmaya başladı. Normal akıştan sapma olarak ortaya çıkan dikkat çekici ve bir o kadar da ilginç ilişkilerin açıklanması gerekir.

Bu ilginç ilişkilerin başında Rusya ve İran'ın Türkiye'ye yaklaşımlarındaki yumuşama geliyor. 17 Ekim'de Putin'in Türkiye'ye yaptığı sert çıkışı bir kenara koyarsak, örneğin, Rusya'nın Moskova'dan Şam'a giden yolcu uçağının indirilmesine tepkisi son derece yumuşak görülmelidir. Rusya Dışişleri Bakanlığı, Türkiye'den bir açıklama istemek dışında bir şey yapmadı.

Denilebilir ki, "Uçak Suriye uçağı idi, tepkinin yumuşaklığı bundan kaynaklanmış olabilir." Bu varsayımı doğru kabul etmek mümkün değil. Zira "uçak olayında" Suriye değil, Rusya idi. Türkiye'nin yolcu uçağını indirerek Suriye'ye gözdağı vermeye çalıştığını düşünmek için gelişmeleri hiç bilmemek gerekir. Çünkü Türkiye, Suriye'ye karşı bir yolcu uçağını indirmekle kıyaslanmayacak savaş politikasını zaten ve açıkça güdüyordu. Suriye'ye "gözdağı" verecekse o işi tank ve top atışlarıyla, kiralık katilleri her yönden ve açıkça destekleyerek vb vb yapıyordu. Yolcu uçağını indirmek, bu politikaların ve pratiğin yanında çocuk oyuncağı kalır.

Öyleyse! Öyleysesü şudur: Yolcu uçağının indirilmesiyle mesaj Suriye'ye değil Rusya'ya gönderilmiştir. Rusya başta bunu üzerine alır gibi yaptı sonra vazgeçti; yumuşak mesajlar vermeye başladı. Son mesaj bizzat Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov'dan geldi: "Türkiye'nin uçağı indirmeye hakkı var" demek Lavrov'a kaldı.

Benzer yaklaşım, düne kadar en açık ifadelerle Türkiye'yi savaşla tehdit eden İran'dan gelmeye başladı. Ekim ayının ortalarında Bakü'de Ahmedinejad-Erdoğan buluşması bu yumuşamanın son belirtisi

oldu. Kimsenin beklemediği sırada, Türkiye'de tekeli basın "görüşmeyecekler" diye başlık attığı günde bu iki adam aniden görüşüverdi.

Daha önemlisi ve belki de işin özü, Türkiye'nin önerilerinde gizliydi. Türkiye, Suriye meselesinin çözümü için devletlerarası görüşmeler önerirken görüşmelere dâhil olabilecek ülkeler olarak öngördükleri şunlardı: Türkiye, İran, Rusya, Mısır ve Suudi Arabistan. Burada dikkat edilecek nokta Türkiye'nin bu sorunun muhatapları ve çözüm gücü olabilecek devletler arasında ABD'yi, Fransa'yı ve diğer emperyalistleri dâhil etmemiş olmasıdır.

Bunun Türkiye açısından bir "gerileme", bir "geri adım" olduğu muhakkaktır. Ahmedinejad'ın Türk Başbakan'la görüşmeyi kabul etmesinde bu "geri adım"ın işaretini almış olmasının belirleyici olduğunu düşünmek gerekir. Türkiye bu işareti verdi ve İran Türkiye ile görüşmeyi kabul etti.

Ama Türkiye, Suriye politikasında "geri adım"ların işaretini daha önce vermeye başlamıştı zaten. Suriye politikası Türkiye'yi beklemediği koşullarda savaşın içine bir girdap gibi çekiyordu ve verili koşullarda savaşa girmenin tekeli egemenlik için sonu düzenin yıkılmasıyla gelecek bir uçurum anlamına geliyordu. Bu yüzden daha bir-iki hafta önce "ne barışı!" biçimindeki kürekemelerin yerini "Esad'ın yerini Faruk el Şara da alabilir" önerilerine bırakıyordu.

Baas rejiminin yıkılmasından –siz bunu dinci/faşist bir iktidarın kurulmasından diye anlayın- başka hiçbir çözüme yanaşmayacağını ilan eden Türkiye'nin Baas rejiminin en kıdemli adamının başa gelmesini kabul edeceğini ilan etmesi geriyeye doğru atılmış bir değil birkaç adım saymak gerekir.

Türkiye'nin sıkıştığı ve "ulusal onuru"nu fazla ayaklar altına aldırılmadan bir çıkış yolu aradığı artık ayan-beyandı. Bu noktadan sonra Ne İran ne Rusya Türki-

ye'yi köşeye sıkışmış kedi konumuna düşürecek bir politika izlerlerdi, izlemiyorlar.

Amerikalılar ise, haftalar öncesinde Hükümetin "Ulusal onur ile ulusal çıkar" arasında sıkışıp kaldığını tespit etmişlerdi. Amerikalılara göre "Ulusal çıkarlar" hükümeti Suriye politikasından tümünden vazgeçmeye zorluyordu; ama bu manevra "ulusal onur" ayaklar altına alınman gerçekleşmezdi.

Rusya ve İran'ın, Türkiye'nin bu durumunu gördükleri ve ona bir "çıkış yolu" araladıkları kesin. Onun için Rusya ve İran'ın "zayıflığı" olarak algılanabilecek politikadaki "yumuşama" belirtileri aslında Türkiye'nin zayıflığını örten bir şaldır. İki ülke şimdi, Türkiye'ye "ulusal onurunu" çığnetmeden uçurumdan önceki son çıkış girmenin işaretini veriyorlar.

Türkiye, bu çıkış yoluna girecek mi? Bunu belirlemek sadece Türkiye'ye bağlı değil. ABD, Fransa ve diğer emperyalistlerin çıkar ve politikaları Türkiye'nin gireceği yol üzerinde tayin edici olacaktır.

Bütün bunlar bir yana, Türkiye'nin gerisin geri manevra çabasını Davutoğlu'nun şu sözlerinden daha iyi ne anlatabilir: "*Bizim için önemli olan bir gün dahi bir saat dahi Suriye'de akan kan duracaksa yapmayacağımız fedakârlık yoktur. Ama bunun gerçek bir ateşkes olabilmesi için de her şeyden önce havadan şehirleri kuşatarak, toplarla tanklarla yapılan saldırıların durdurulması önem taşıyor. İnşallah bütün taraflar Kurban Bayramı'nda bu geçici ateşkes konusunda bir mutabakat sağlaslar*

Muhtemelen önümüzdeki günlerde, cuma günü olabilir, bütün ilgili ülkeler bu konuda ortak ya da ayrı ayrı ama paralel, eş zamanlı destek açıklamalarında buluncaklar. Ümit ediyoruz ki Suriye'de alan kan durur, tansiyon düşer."

Şu "barışsever"e ve "tansiyon düşürücü"ye bakın hele! (17 Ekim NTV Haber)□

LENİNİST TUTSAKLARDAN AÇLIK GREVLERİNE DESTEK

Kürt halkının özgürlük talebi doğrultusunda tüm zindanlarda 12 Eylül'de gruplar halinde başladıkları ve giderek kitlesellenen açlık grevlerine destekler de büyüyor.

Bolu F Tipi Zindanı'nda bulunan Leninist tutsaklar da açlık grevlerinin 43. gününde (23 Ekim) Kürt halkı ve tutsaklarla dayanışmak için 3 günlük açlık grevine başladıklarını duyurdular.

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Cezaevi'nde de 3 günlük destek açlık grevi yapan Leninist tutsaklar ise, açlık grevine başladıklarını duyurmak için Özgür Gündem gazetesine faks çekmek istediler ancak tutsakların faksına cezaevi yönetimi tarafından el konuldu.□

ANTAKYA HALKI SAVAŞA KARŞI

Antakya'da Armutlu Mahallesi yeniden ayakta. Anti-Emperyalist Devrimci Gençlik Platformunun "Suriye'ye Emperyalist Müdahaleye Hayır" diyerek düzenlemek istediği yürüyüşte polis halka savaş açtı. Hala Antakya'da devlet, vali kendi egemenliğini kurmaya çalışıyor. Halk ise inatla savaşın karşısında olduğunu açıklıyor, eylemlere devam edeceğini ilan ediyor.

21 Ekim günü saat 14.30 sularında Armutlu Gündüz Caddesi'nde insanlar toplanmaya başladı. Polis hemen destek istedi, panzerler, akrepler, çevik kuvvet desteği geldi. Armutlu halkı ve gençliği polislerle tartışmaya başladılar. Armutlu halkının ve gençliğin 16 Eylül'den bir deneyimi vardı. Sokaklara çıkan gençler "Burası Armutlu Buradan Çıkış Yok" diyerek slogan atmaya başladı, polis de hemen tazyikli su, biber gazı bombalarını kullanmaya başladı.

Saat 15.00'te ara sokaklara dağılan kitle, sokaklarda çatışmaya başladı ve her geçen dakika kitle daha da artmaya devam etti. 16 Eylül'de yaşandığı gibi, insanlar evlerden destek vermeye başladı. Evlerde insanlar ellerine aldıkları parke taşları, kapları vs. panzerlerin üzerine atmaya başladı. Çatışmaların en başından sonuna kadar Leninistler, kitle ile birlikte çatıştı, çöp konteynirden barikatlar oluşturdu. Çatışmalar sürerken yakından çekim yapmaya çalışan aralarında sivil polislerin de olduğu gazeteci olduklarını söyleyenlere kitle sert bir şekilde müdahale etti.

Çatışmalar saatlerce sürdü polisler tomarlarla, akreplerle saldırırken ara sokaklara yoğun gaz bombaları attı. Halk inatla sokaklara çıkınca bu sefer de plastik mermi kullanıldı. Ara sokaklara

geçen akrepler 8 kişiyi gözaltına aldı. 3-4 saat boyunca çatışan kitle her bir araya geldiğinde "Armutlu Faşizme Mezar Olacak", "Burası Armutlu Burada Çıkış Yok", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Vali İstifa", "Tayyip İstifa", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek", "Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı.

Kitle daha sonra 3 defa bir araya geldi ve her seferinde çok ağır gaz bombaları ile karşılaştı ve gazdan baygınlık geçirenler hastaneye kaldırıldı. Çevik kuvvet ve panzerler en son geri çekilmek zorunda kaldı. Mahalle muhtarı ile bir heyet oluşturup polisle görüşmek istendi, heyet oluşturuldu. Ama kitle, gözaltılar serbest bırakılmadan dağılmayacaklarını, burada sabaha kadar çatışabileceklerini söylediler. Polis kitleden yolu açmasını istedi, ama halk gözaltına alınanların serbest bırakılmadan yolu

açmayacağını söyledi.

Ardından CHP milletvekili olay yerine geldi, konuşmak yapmak istedi ama kitle onu yuhalamaya başladı, "neredeydiniz bizler çatışırken" tepkileriyle karşılanınca konuşmasını yapamadı, olay yerinden uzaklaştı.

Kitle halaylar çekmeye başladı. Halkın tüm kesimlerinden insanlar sokaklara inip alkışlar tutmaya başladı, Çav Bella ve Gündoğdu Marşlarından sonra Arapça şarkılar söylendi. Saat 21.30 sularında gözaltına alınanlar serbest bırakılınca kitle coşkulu bir şekilde zaferini kutladı. □

CENAZEYE KATILANA HAPİS

Devrim artık nesnel bir gerçeklik olduğunun farkında olan tekelci kapitalizm ise çözümünü ceza dağıtmakta aramakta. Yapılan her toplumsal tepkiye soruşturmalarda, hapis cezalarıyla saldırmakta.

Tekelci kapitalizmin bu saldırıları Adana'da da çok yoğun yaşanmakta. Kampüslerdeki YÖK protestolarından tutulmuş da, yapılan afişlere, mücadelenin her alanına aynı yöntemlerle saldırmakta. Ağır Ceza Mahkemeleri tarafından tutuklama ve ceza terörü estirilmekte.

9 Şubat gecesi, üzerinde bulunan bombanın patlaması sonucu ölümsüzleşenler kervanına katılan Yasemin Çiftçi'yi anmak için 13 Şubat günü, Adana Buruk mezarlığında Ölümsüzlerin ve Tutsakların Sesi Platformu'nun çağrısı ile anma etkinliği düzenlenmişti.

Yapılan soruşturma sonrasında eyleme katılan kişiler hakkında "Terör örgütü propagandası yapmak" suçlaması ile davalar açılmış, açılan davalar grup halinde değil, ayrı davalara bölünerek tek tek görülmüştür.

18 Ekim günü Adana 6. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından "Terör örgütü propagandası yapmak" suçlaması ile açılan davanın ikinci duruşmasında Mücadele Birliği dergisi okuru olan Çukurova Üniversitesi öğrencisi Kurtuluş Sürmeli'ye 10 ay hapis cezası verildi.

Yaratılmak istenen yılğınlığa karşı devrimcilerin cevabı daha fazla mücadele olacaktır. Yaşadığımız her alanda Türk ve Kürt halkların birlikte mücadelesini örmeye devam etmek olacaktır.

Mücadele Birliği/Adana

“BU İKİ SINIFIN ÇATIŞMASIDIR”

Yeni Dönem Yayıncılık tarafından yayınlanan onbeş günlük siyasi dergimiz Yeni Evrede Mücadele Birliği'nin 220. sayısı ve aylık gençlik yayını olan Zafere Kadar Genç Yoldaş dergisinin 66. sayısı, Gaziantep 1.Sulh Ceza Mahkemesi tarafından toplatıldı ve el konulmasına karar verildi. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü öncesi Y.E.Mücadele Birliği dergisinin özel sayısı olarak Şubat 2012'de yayınlanan Emekçi Kadınlar Broşürü de bu yasaklamadan payını aldı.

Bu saldırı üzerine 23 Ekim günü İHD İstanbul Şubesi'nde Mücadele Birliği Platformu tarafından bir basın açıklaması düzenlendi.

Daha iyi bir dünyanın mümkün olduğunu emekçi halklara anlatan, örgütlenmeye çağırarak sosyalist basının, faşizmin özellikle hedefinde olduğu söylenen açıklamada dergi ve gazetelerin toplatılıp yasaklandığı, yazı işleri müdürlerinin tutuklandığı, onlarca yıl hapis cezalarıyla yargılandıkları söylendi.

“Terör örgütünün propagandasını içeren suç unsuru niteliğinde ibarelerin tespit edildiği” gerekçesi ile 17 Ekim 2012 tarihinde ‘tamamının toplatılmasına ve el konulmasına’ karar verilen yayınlarımız basıldığında yayın merkezi olan İstanbul’da herhangi bir yasaklama ile karşılaşmıyor, ancak Kürdistan’a gi-

dince ‘suç’ kapsamına giriyor.

Yayınlarda işlenen ‘suç’a dair hiçbir somut yazı, resim vs. göstermeyen Antep savcılığı, terörle mücadele şubesi polislerinin yönlendirmesiyle yayınlarımızın toplatılmasını istemiş, mahkeme de toplatma ve el koyma karar vermiştir. 1 Mayıs ve 6 Mayıs öncesi de konu ile ilgili afiş ve bildirimimize toplatma çıkaran Antep yargısı, 6 Mayıs’ta yapılan Denizleri Anma etkinliğine katılanlara ve orada marşlarını söyleyen müzik grubu Emegē Ezgi’ye de davalar açmıştı” denilen basın açıklamasında Emekçi Kadınlar adına yapılan konuşmada da broşürlerinin toplatılmasının son dönemlerde kadınlara yönelik saldırıların bir parçası olduğuna değinildi.

Genç Yoldaş dergisi adına yapılan kısa konuşmada da 2500 öğrencinin tutsak olduğu,

faşizmin gençliği baskı altına almak için her tür saldırıyı gerçekleştirdiği, bu dergi toplatma kararının da gençliğin mücadelesine yönelik bir saldırı olduğu söylendi.

Konu ile ilgili açıklama yapan Avukat Sevinç Sarıkaya da medyanın denetlenmesinin siyasi iktidara bırakılmasının kediye ciğer emanet etmek olduğunu, medyanın denetlenmesinin hukukun işi olduğunu ancak hukukun siyasi iktidara hizmet ettiği durumda bunun söz konusu olmadığını söyledi. Avukat, 2012 Dünya Basın Özgürlüğü Raporunda dünyada en fazla tutuklu gazetecinin olduğu ülkelerden biri olduğunu da söyledi.

Mücadele Birliği Platformu adına yapılan konuşmada ise sermayenin ve devletin artık çıkışsız bir durumda olduğu, bu saldırılara o yüzden başvurduğu söylendi. Bu baskı sansürü ile sosyalist ve devrimcilerin düşüncesinin yayılmasının engellenmeye çalışıldığı söylendi ve “tarih ileriye doğru akar. Sosyalizmin yükselişi sürüyor, bugün yaşananlar bu iki sınıfın çatışmasıdır” denildi.

Basın açıklamasından sonra Kadıköy’deki kitapevlerinde polis sosyalist yayınları keyfi olarak toplamasına değinildi ve bunu protesto etmek için Kadıköy’de yapılacak olan basın açıklamasına gidildi. □

TOPLATMAYA KARŞI EYLEM VE DAĞITIM

Devrimci sosyalist yayınların Kadıköy’deki kitapevlerinden polis tarafından toplanması, devrimci sosyalist basın çalışanları ve okurları “Devrimci-Sosyalist Basın Susturulamaz” diyerek Kadıköy İskele Meydanı’nda yayın dağıtımını yaptılar.

Geçtiğimiz hafta sonu Kadıköy’de bulunan kitapevlerini dolayarak hiçbir hukuki gerekçesi olmaksızın buralardan devrimci sosyalist yayınları, Kürt ulusal mücadelesine ilişkin dergi ve kitapları toplayan polis, kitapevlerine bu yayınları satmamalarını söylemişti.

23 Ekim günü saat 14.00’de Kadıköy İskele Meydanı’nda bir araya gelen Atılım, Kızıl Bayrak, Mücadele Birliği, Meydan, Özgür Gelecek çalışanları ve okurları bir basın açıklaması gerçekleştirdi. “Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Devrimci Sosyalist Basın Susturulamaz!” yazılı pankart açılan eylemde kitapevlerinden toplatılan gazete ve gergiler taşındı. Sık sık “Devrimci-Sosyalist Basın Susturulamaz!”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz!”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma!”, “Kurtuluş Yok

Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!” sloganlarının atıldığı eylemde basın açıklamasını Eksen Yayıncılık Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Tayfun Altıntaş okudu.

Kitapevlerinden yayınların polis tarafından keyfi bir şekilde toplanmasının sansürün bir parçası olduğu söylenerek, hem kitapevlerine gözdağı verilmek istendiği, hem de tamamen yasal olan yayınların burjuva hukuku dahi yok sayılarak yasa dışı ilan edilmiş olduğu söylendi. Açıklamada, devletin bu baskı ve yasaklarını tırmandırmasının nedeninin yaşanan gelişmelerin devlete korku salması olduğu belirtilerek, sürecin devrimcilere büyük görevler yüklediği dile getirildi.

Devrimci basın geleneğini dün olduğu gibi bugün de tüm saldırılara karşı savunmayı ve toplumu çürümüş düzene karşı mücadeleye çağırmaya devam edeceklerini söyleyen devrimci sosyalist yayın çalışanları ve okurları İskele Meydanı’nda bir süre ortaklaşa gazete ve dergi satışı yaptılar. □

PARTİNİN

Avrupa’da emekçi sınıflar, isyan ve ayaklanma halindedir. Emekçi sınıfların eylemleri Avrupa’nın her yanını sarmış durumda.

Emekçi sınıfların eylemlerinde Yunanistan, yakın zamana kadar liderliği elinde bulunduruyordu. Genel grevler, gençlik eylemleri, çalışan diğer emekçilerin eylemleri bir “protesto” gösterisinden çok daha fazla, bir isyan, ayaklanma biçimine bürünüyor çoğu kez.

Ama şimdi eylem artışında ve eylemlere katılan kitle sayısında İspanya öne geçmiş sayılır. İspanyollar, öfkeli, kızgın, hükümete karşı savaşta kararlı bir ruh hali içindeler. Arkalarında Franko faşizmine karşı verdikleri mücadelenin engin birikimi ve deneyimi var. İspanya hükümeti - buna tekelci kapitalizmi demek çok daha uygun- İspanyol emekçi sınıflarını mutlak bir açlığa, mutlak bir yoksulluk uçurumuna sürüklüyor. Ama İspanya emekçi sınıfları, tekelci sermayenin ve onun yürütme komitesi olmaktan başka hiçbir rol ve görevi olmayan hükümetin kendilerine biçtiği yazgıyı kabul etmiyorlar. Sokağa çıkıyorlar ve savaşıyorlar. Her gösteri, her eylem, her grev devlet güçleriyle, polisle açık bir çatışmaya dönüşüyor.

Avrupa’da her hafta, her ay eylemlilik artışında bir ülke başka bir ülkenin yerini alıyor, arkadan gelen öndekini aşan bir eylemlilik, isyancı, ayaklanmacı ruh haliyle geride bırakıyor. İspanya, Yunanistan’ı geride bırakmıştı, son günlerde Portekiz İspanya’yı geride bırakmaya başladı. Şimdi sıra Portekiz emekçi sınıflarında ve arkalarında “1974 Karanfil Devrimi” deneyimi olan Portekiz emekçileri kendilerine duydukları güvenle kararlılıklarını şöyle şu sözlerle dile getiriyorlar: “Salazar’ı devirdik, bunları da devireceğiz.”

Portekiz emekçi sınıfları, 1974 Nisan’ında işçi sınıfı ve ordu içinde iyi örgütlenmiş Komünist Parti öncülüğünde bir devrimle Salazar faşizmini yerle bir etmiş, Portekiz’de gerçek bir Halk Devrimi gerçekleştirmişlerdi. Komünist Parti, çeşitli

ulusal ve uluslararası koşullar nedeniyle iktidarı avucunun içinden kaçırmış, Portekiz, devrimden sonra “sosyalist” etiketli sosyal demokratların eline geçmişti. Ama şimdi devrimin boşa gitmediğini görüyoruz. Şimdilerde devrim anıları Portekiz emekçi sınıflarının bilincinde tekrar canlanmaya başlamış. Avrupa üzerinde proleter devrim hayaletinin dolaşmaya başladığının bundan daha güzel işareti olabilir mi?

Yunanistan, Portekiz, İspanya derken son bir hafta içinde kapitalizmin beşiği İngiltere’de emekçi sınıflar yüz binlerle ayağa kalkmaya başladılar. Yeni bir durum değil. İngiliz emekçileri daha önceki zamanlarda da hareket halindeydiler. Şimdinin geçmişten farkı, emekçilerin artık geri adım atacak hallerinin kalmamış olması ve geri adım atmayacak olmalarıdır. Son derece kararlılar ve hükümetin, daha doğrusu, tekelci kapitalizmin kendilerini açlık ve yoksulluğa sürüklemesine kurbanlık bir koyunun uysallığı ile razı olmayacaklarını gösteriyorlar.

Böylece görmüş oluyoruz, Avrupa’nın güneyi Yunanistan’dan başlayıp İngiltere’ye kadar uzanan bir yay ile kuşatılmış gibi emekçi sınıfların eylemleriyle sarsılıyor.

Geçici mi?

Şimdi sormamız gereken soru budur: Avrupa’daki bu devrimci durum geçici mi; tekelci kapitalizm kendi kendini tekrar onarıp yine eskisi gibi yoluna devam edebilecek mi? Başka bir ifadeyle, tekelci kapitalizmin artık dünya çapında yaşama-ya başladığı kriz, eski krizlerin basit bir tekrarı mı? Ve dolayısıyla kriz, bir gün sonra erecek ve yine her şey, bir şey olmamış gibi olağan akışında mı devam edecek? Eğer durum buysa bundan olağanüstü bir heyecan duymaya gerek yok. Çünkü bunda dünya tarihinde dönüm noktası olabilecek, böyle bir dönüm noktasına tanıklık ettiğimizi gösterecek bir unsur yok.

Ama durumun böyle olmadığından

artık eminiz. Teorik olarak emindik, şimdi teorik olarak öngördüklerimizin pratik doğrulanmasına tanık oluyoruz. Bir tarihe; tarihin bir kırılma anına, insanlığın bir dönüm noktasına geldiğini gösteren olaylara tanık oluyoruz! Dünya tekelci kapitalizminin içine girdiği krizin geçici değil kalıcı, yıkıcı, içinden çıkılmaz bir kriz olduğunu; dünya kapitalizmini hızla yıkıma sürüklediğini, dünya burjuvazisiyle zaten savaş halindeki emekçi sınıfların kavgasını dünya geneline yaydığını, sertleştirdiğini ve nihai kapışmaya doğru sürüklediğini görüyoruz.

Dünya burjuvazisi, sözcüleri aracılığıyla, bu krizin bir “finans krizi”, bir “borsa krizi”, bir “banka krizi”, “borç krizi” olduğunu ısrarla yaymaya ve kitleleri buna inandırmaya çalışmakta. Bu çabalarında başarılı olsa ve emekçi sınıfları buna inandırsa bile ne olur ki? Gerçekler inatçıdır, gerçekler devrimcidir. Dünya tekelci kapitalizminin krizi, kapitalist düzenin herhangi bir özgül alanının geçici krizi filan değil, düzenin yapısal krizidir. Kapitalist üretimin, tarihsel bir üretim biçimi olarak kendi tarihinin sonuna gelmiş olmasının; içerdiği üretici güçlerin artık denetlenemeyecek bir düzeye gelmiş olmalarının, bu güçleri kapitalist kabuklarına sığdıramaz olmasının krizidir.

Kapitalizmin krizinin kendini şu ve ya bu biçim altında ortaya koyması her zaman mümkün. Kriz kendini bazen “borsa krizi” biçiminde ortaya koyar, bazen “borç krizi” biçiminde, bazen “banka krizi” biçiminde vb. vb. Fakat günümüz krizi kendini hangi biçim altında ortaya koymuş olursa olsun, kapitalizmin incelenmesi, bu krizin şu ve ya bu alanın geçici, kısmi bir krizi değil, sistemin özüne, yapısına ilişkin bir kriz olduğunu ortaya koyuyor.

Üretici güçler, büyük sanayi, üretimi kitlesel yapıyor. Başka bir ifadeyle, üretim, artık yaşamın her alanında kitlesel bir hal alalı uzun yıllar oluyor. Otomotiv sektörünü ele alalım örneğin. Bu sektörde dünya çapında ele alındığında, günde de-

N ÖNEMİ

ğil ama saatte binlerce otomobilin üretildiğini, üretici güçlerin üretim kapasitesinin artık bu düzeye erişmiş olduğunu biliyoruz. Fabrikalar durmadan üretim yaparken, satılmayan milyonlarca araba kapitalistlerin arazilerinde bekliyor ve bu durum kapitalistlere, başka şeylerin yanı sıra, ek bir depolama maliyeti getiriyor.

Üretim yapmak, hiçbir kapitalist için başlı başına bir amaç değil ve olamaz da. Kapitalist için başlıca amaç ürününün pazarda değişim değerinin gerçekleşmesi yani satılması; birilerinin bu ürünü satın almasıdır. Üstelik bunun kendisi için olabilecek en yüksek fiyattan gerçekleşmesini ister. Bunun gerçekleşmemesi, ürünün elde kalması kapitalistin felaketidir. Ama sadece onun değil, onunla bağlantılı tüm kapitalistler bu kâbusu yaşamaya başlarlar.

Kapitalist üretimin en belirgin özelliklerinden biri, ekonominin tüm dallarını, tüm kollarını birbirine eklemlenmesi, her bir alanı bir zincirin halkası gibi diğerine bağlamasıdır. Ve onun bu önemli özelliği aynı zamanda onun yıkımını hızlandıran bir temel haline gelir. Çünkü zincirin herhangi bir halkasının kopması –örneğin perakende satışın aksaması- diğer tüm halkaların kopmasına yol açar.

Tekelci kapitalist üretim, erişmiş bulunduğu aşama itibarıyla sadece tek tek ülkelerin ekonomilerini değil ama dünyanın tüm kapitalist ekonomilerini de birbirlerine kalın zincirlerle bağlamış durumda. Bu yüzden kapitalist zincirin bir halkasının kopması sadece bir ülkenin kapitalist ekonomisinin bunalıma sürüklemekle kalmıyor ama diğer tüm ülkelerin kapitalist ekonomilerini de beraberinde bunalım girdabına itiyor. Bugün kapitalizmin dünya çapında yaşanan krizinde işte bu olguya tanık oluyoruz. Zincirin tüm halkaları birbirini ardı sıra kopuyor. Yunanistan, İspanya, Portekiz, İtalya, şimdilik en öne çıkan tekelci kapitalist ülkeler. ABD’ den Fransa’ya oradan Japonya’ya kadar tüm kapitalist ülkeler, şimdilik diğerleri kadar

derin olmasa da büyük ve şiddetli bir krizin içindeler.

Partinin Önemi

İki nokta artık çok açık. Birincisi, kapitalizmin krizi geçici değil kalıcı ve yıkıcı bir krizdir. İkincisi, kapitalizmin krizi, kapitalistlerle savaş halindeki emekçi sınıfların, sömürülen kitlelerin, ezilen halkların hareketine ivme katıyor, onları burjuva sınıf karşısında daha güçlü, daha kararlı kılıyor.

Avrupa’nın pek çok ülkesinde, hatta Mısır, Tunus, Latin Amerika ülkeleri gibi yerlerde krizden bunalan kitlelerin burjuva sınıfa karşı nasıl kararlı bir mücadeleye atıldıklarını görüyoruz. Hareket, dünya tarihinde gerçekten görülmemiş bir yaygınlık ve derinlik gösteriyor. Bağımlı ülkelerde hareket bazen farklı biçimler ve görünüşler altında sürse de, kitle hareketlerinin hemen hemen tümü kapitalizme, burjuva egemenliğe, sömürücü sınıflara karşı sürüyor.

Arkalarında devrim deneyimlerini bırakmış, devrimci birikime sahip kitleler, bu mücadelede daha kararlı, daha bilinçli bir çizgi izliyorlar. Portekiz emekçisi kadının, “Salazar’ı devirdik bunları da devireceğiz” biçimindeki sözleri bir kararlılığın olduğu kadar bir birikimin ifadesidir aynı zamanda.

Bir devrim ve işçi sınıfı öncülüğünde emekçi sınıfların iktidarı fethi için tüm bu olumlu koşullara rağmen kitleler hala neden son bir saldırıya geçerek mücadelelerini zaferle taçlandırmıyorlar? Bunun en önemli ve belirleyici nedeni, kitleleri bu hedefe yönlendirecek devrimci komünist bir partinin yokluğudur. Yunanistan buna tipik bir örnektir. Bu ülkede devrimci komünist bir partinin yokluğu; var olan “Komünist Parti”nin ise düzeni yıkmak gibi bir hedefinin olması bir yana, burjuva meclisi kitlelerden koruyan bir politikaya sahip olması ve bunu yapması emekçi sınıfların mücadelelerini zaferle taçlandırmasının önündeki en büyük engeldir.

Devrimci komünist bir partinin yokluğunun emekçi sınıflara neye mal olduğunu başka ülkelerde de, örneğin İspanya’da, Portekiz’de, İtalya’da, hatta İngiltere ve daha pek çok ülkede görmekteyiz. Kitlelerin tekelci burjuvaziye karşı savaşlarının daha ileri gidememesinin yegâne sebebi, onlara önderlik edecek devrimci komünist parti yokluğudur. Yine de şunun altını çizmek gerekir: Bir devrim için gerekli tüm koşullar olgunlaştığında kitleler devlet erkini yıkmak, burjuva egemenliğe karşı kararlı bir saldırıya girişmek için kimseyi beklemezler. Mısır ve Tunus örneklerinde bunu gördük. Her iki örnek, devrim için koşullar olgunlaştığında kitlelerin devlet ve düzene karşı yıkıcı saldırılara girişebileceklerinin örneği oldu.

Avrupa’da, kapitalizmin kalbinde kitlelerin tekelci burjuva egemenliğe karşı saldırıya geçmiş olmalarının dünya tarihi açısından ayrı bir önemi var. Devrimci komünist bir partinin önderliğinden yoksun da olsa, devrimci kitle hareketi kapitalizme, tekelci egemenliğe ciddi darbeler indirmekte, kapitalizmin bunalımını derinleştirmektedir. Bu durumun bağımlı ülkelerde gelişen devrimlere büyük bir moral ve maddi güç verdiğini kaydetmek gerekir.

Demek ki devrimimizin şimdi Avrupa’da, yani kapitalizmin ana yurdunda böyle güçlü ve önemli bir müttefiki var. Herhangi bir ülkenin ve bu arada birleşik devrimimizin böyle bir müttefiki olmadan, devrimde zaferden söz bile edilmeyeceğini söylemeye gerek yok.

Bu bakımdan Türkiye ve Kürdistan Devrimi Avrupa devriminden birkaç adım ileride desek mübalağa etmiş olmayız. Zira birleşik devrimimizin hem Avrupa emekçi sınıflarının Kapitalizmi sarsan muazzam güce sahip devrimci hareketi gibi bir müttefiki var, hem de bizim topraklarda devrimi zaferle taşıyacak, ayaklanmış kitleleri iktidarı ele geçirmeye yönlendirecek bir devrimci komünist parti var. □

SESSİZ KALAN HERKES SORUMLUDUR

Kürt halk önderi Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması ve anadile yönelik baskıların sona ermesi talebi ile cezaevlerinde PKK ve PJAK tutsaklarının başlattığı süresiz-dönüşümsüz açlık grevi, zindanlarda bini aşkın tutsakla ve dışarıda da aileler, sanatçılar ve Kürt siyasetçilerle devam ediyor.

İstanbul:

İnsan Hakları Derneği, açlık grevinin 36. gününde Taksim Gezi Parkı'nda oturma eylemi yaparak tutsakların taleplerini kabul edilmesini istediler. 17 Ekim günü Taksim Gezi Parkı'nda bir araya gelen İHD üyeleri ve BDP'liler "Cezaevlerinde Ölüm İstemiyoruz" yazılı pankartı açtılar ve "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Zindanlar Yıkıl-sın Tutsaklara Özgürlük" sloganları attılar.

Basın açıklamasını okuyan İHD İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe, "36. gününe giren süresiz ve dönüşümsüz açlık grevcisi eylemcisinin sayısının giderek arttığı ve tüm PKK ve PJAK davalarından yargılanan tutuklu ve hükümlüleri kapsayacağı bilgileri gelmektedir. Böyle bir şey gerçekleşirse binlerce kişinin sağlık ve yaşam hakkının tehlikeye gireceği de kesindir." dedi.

Ümit Efe'nin konuşmasından sonra BDP İstanbul İl Başkanı Asiye Kolçak konuşma yaptı ve "Bizler; cezaevlerinde tek silahları bedenleri olan, kendi canlarını ölüme yatıran tutsaklar için burada oturma eylemi yapıyoruz" dedi. Asiye Kolçak tutsakların taleplerinin karşılanabilir ve demokratik talepler olduğunu belirterek, eylemlerin dışarıda sürdüreceklerini söyledi.

Kolçak, "AKP Hükümeti başta olmak üzere, sessiz kalan herkes, yaşanacak ölümlerden ve sakatlanmalardan sorumlu olacak" dedi.

Halkların Demokratik Kongresi (HDK) ise 19 Ekim akşamında Taksim Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. "Açlık Grevindeki Tutsakların Talepleri Kabul Edilsin, Ölüm Değil Çözüm" pankartı açılan basın açıklamasında BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, İstanbul Milletvekili Sırrı Süreyya

Önder, sanatçı Ferhat Tunç ve BDP İstanbul İl Eş Başkanı Asiye Kolçak katıldı. Eylemde sık sık "Zindanlar Yıkıl-sın Tutsaklara Özgürlük", "Biji Bexweden Zindene", "Yaşasın Zindan Direnişi" sloganları atıldı.

Eyleme Mücadele Birliği Platformu destek vererek "Zindanlar Yıkıl-sın Tutsaklara Özgürlük" yazılı dövizler taşıdı.

HDK adına basın açıklamasını okuyan Aysel Güzel, Hükümetin açlık grevleri ilgili çözüm araması gerektiğini belirterek, açlık grevlerinin her gün yaygınlaştığına dikkat çekti.

Ardından söz alan BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel ve Sırrı Süreyya Önder tutsakların direnişini selamladı ve tutsakların, sistem tarafından rehin edildiğini söyledi.

İzmir:

HDK, zindanlarda 37 gündür süren açlık grevi nedeniyle İzmir Sümerbank önünde basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasına Mücadele Birliği Platformu da destek verdi.

Basın açıklamasına oturma eylemi ile başlandı. Kitlenin "Zindanlar Yıkıl-sın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir" sloganları attığı basın açıklamasında "12 Eylül 2012 tarihinde cezaevlerinin bazılarında Kürt siyasi tutuklular tarafından başlatılan açlık grevi 15 Ekim'den bu yana tüm ceza-

evlerini sarmış bulunuyor. Kürt siyasi tutuklularıyla dayanışma açlık grevleri de sürüyor. Açlık grevini başlatan Kürt siyasi tutuklularını diyalog ve çözüm istiyor. Kürt tutuklu ve hükümlüler, başta anadilde savunma hakkı olmak üzere, cezaevlerindeki kötü koşulların son bulması Abdullah Öcalan üzerindeki ağırlaştırılmış tecrit koşullarının ortadan kaldırılması ve Kürt sorununda eşit haklara dayalı, barışçı ve demokratik çözüm için adım atılmasını istiyorlar" denildi.

Atılan sloganların ardından basın açıklaması sona erdi.

Açlık grevinin 46.gününde BDP ilçe örgütü ve Tay-der tarafından 27 Ekim Cumartesi günü bir eylem planladı. Saat 11.30'da Konak Pier önünden tutsak aileleri, hazırladıkları siyah çelengi AKP il binası önüne bırakıp, basın açıklaması yapmak üzere toplandı. Ancak daha eylem başlamadan çevik kuvvet ve sivil polislerce kitle ablukaya alındı. BDP'li yöneticiler ve Emniyet Müdürü arasında geçen kısa konuşmadan sonra BDP İlçe örgütü yürümekte kararlı olduklarını söyledi... Bu sırada bir Kürt anasının çığlığı yükseldi "Artık barış demiyoruz, artık barış istemiyoruz... Siz savaş açtıysanız biz de açıyoruz. Haydi, hepimizi öldürün" diye...

Kürt anaları, BDP ilçe örgütü ve Mücadele Birliği Platformu'nun oluşturduğu kitle kurulan polis barikatının üzerine yürüdü. Yürümekte ısrar eden kitlenin içinde olan anaların ellerinde bulunan çelenk polisler tarafından paramparça edildi. Bunun üzeri kitle polisin üzerine yürüyerek ellerindekilerle polislerle vurmaya başladı. Polis de kitleye biber gazıyla saldırdı. Saldırı sırasında alınan darbeler ve biber gazı nedeniyle yaralananlar oldu. Yaklaşık 10 dakika süren arbededen sonra kitle oturma eylemi yapmaya başladı.

Oturma eylemi sırasında sloganlar ve marşlar söylendi. Yarım saat süren oturma eyleminin ardından Konak Sümerbank önünde 2 günlük açlık grevine başlayanları ziyarete gidildi. Eylem boyunca sık sık "Zindanlar Yıkıl-sın Tutsaklara

Özgürlük”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Kürdistan Faşizme Mezar Olacak”, “Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak”, “Biji Berxwadanê Zindana” sloganları atıldı...

Antep:

Açlık grevi eylemlerinin 40. gününe gelmesi ile tutsaklarının durumunun kritik bir sürece girildiği günlerde, zindanda ölümlerin yaşanmaması ve taleplerin karşılanması için HDK, İHD, KURDİ-DER, MKM, ÖDP ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme diğer demokratik kitle örgütlerinden de destek verildi.

21 Ekim günü saat 14.30’da Yeşilsu Parkı’nda toplanan kitle Balıklı Parkı’na doğru “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Talepler Dinlensin Ölümler Durdurulsun”, “Ölümler Olmasın Analar Ağlasın”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği”, “Biji Yekitiya Gelan” sloganları ile yürüyüşe geçildi.

Balıklı Parkı’na gelindiğinde ortak hazırlanan basın açıklaması okundu ve başlatılan eylemin 40. güne geldiği, Kürt halkı üzerindeki baskıların hala devam ettiği belirtildi. Açlık grevleri daha fazla uzamadan, insanların ölmesinin önüne geçebilmek için hak ve eşitlikten yana olan aydınlar, yazarlar, sendikacılar, insan hakları savunucuları ve sorumluluk duyan herkes, sorunun çözümü doğrultusunda adımlar atılmasını sağlamak için destek vermeye çağrıldı.

Açlık grevinde olan tutsaklarla dayanışmak için 5 dakikalık oturma eylemi yapıldı. Basın açıklaması yapıldığı sıralarda etrafta toplanan kitleyi polislin dağıtmaya çalıştığı da gözlerden kaçmadı.

İstanbul Bakırköy Cezaevi:

İstanbul’da BDP İstanbul Kadın Meclisi 24 Ekim günü saat 14.00’de Bakırköy Kadın Cezaevi önünde açlık grevinde olan Kürt tutsaklara destek için 3 günlük açlık grevine başlama kararı aldı.

Açlık grevi öncesi yapılacak basın açıklamasına destek vermek üzere BDP İstanbul Kadın Meclisi, Feminist Kadın Kolektifi, Mücadele Birliği Platformu, BDP milletvekilleri Asiye Kolçak, Sebahat Tuncel ve daha bir çok siyasi yapıdan kişi bir araya geldi.

Polis Bakırköy Metrobüs durağı ve çeşitli noktalardan itibaren çevik kuvvet ve panzer yığınağı yapmıştı. Tutsak yakınları-

AKP, İşbirlikçi Medya”, “Biji Tekoşına Jıyan”, “Biji Berxwadanê Zindanê” sloganları atıldı.

nın Bakırköy Cezaevi önüne geçmesini önlemek için E-5’ten Cezaevi önüne giden yolu tamamen çevik kuvvet polisleri ve panzerden bir duvarla kapattı. Barikat önünde basın açıklamasını yapan Asiye Kolçak, Sebahat Tuncel destek verenlerin yaptıkları konuşmalardan sonra 3 günlük açlık grevine başlamak için oturuldu; polis de hemen tazyikli su ve gaz bombasıyla kitleye saldırdı. Bir çok noktada toplanmış olan çevik kuvvet dağılmakta olan kitleye de gaz bombaları atmaya ve tazyikli su sıkmaya devam etti. Gruplara ayrılan kitle polise taşlarla karşılık verdi.

Kitle gruplar halinde defalarca tekrar cezaevi önüne dönmeye çalıştı. Cezaevi ile Metrobüs durağı arasında gaz bombaları atmaya ve tazyikli su sıkmaya devam eden polis Metrobüs çevresinde bulunan halka da gaz bombası atma tehdidi savurarak boşalttı.

Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi önünde başlanan açlık grevinin 3. günü HDK, Cezaevi önünde bir basın açıklaması düzenledi. Çok sayıda tutsak yakını, Mücadele Birliği Platformu, Sosyalist Feminist Kolektifi, Halkevleri ve çok sayıda devrimci kurum ve kişi destek verdi.

Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi önünde eylem boyunca “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Faşizme Karşı Omuz Omuz”, “Biji Biratiya Gelan”, “Kahrolsun

BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, “Bu mesele Kürtlerin meselesi değildir; bu mesele Türkiye’nin meselesidir. Dikkatini çekirim, tutuklular kendi tecrit koşullarına ilişkin, kendi haklarına ilişkin açlık grevi başlatmadılar. Onlar tıkanan sürecin önünü açmak için bedenlerini ölüme yatırdılar” dedi.

Ardından bir saat süren oturma eylemine geçildi. Barış Anneleri ise Kürtçe konuşmalarla Başbakan Erdoğan ve hükümetin uygulamalarını protesto ederek barış taleplerini tekrar ettiler. Cezaevlerinde çocuklarının Kürt sorununun çözümü ve barışın sağlanması için açlık

grevinde olduğunu belirten barış anneleri, sonuna kadar çocuklarının mücadelesini destekleyeceklerini belirttiler.

Kitlenin dağılmak üzereyken art arda patlama sesleri duyuldu ve cezaevi yakınındaki üst geçit yakınında duman yükseldiği görüldü. E-5 karayolu ve metrobüs durağı yakınına ses bombaları atıldığı öğrenildi.

Açlık grevi, 27 Ekim’de yapılan bir basın açıklamasıyla sona erdi. BDP İstanbul Milletvekili Sabahat Tuncel, cezaevlerinde açlık grevi yapanlara destek olmak amacıyla eylem yaptıklarını ve talepleri karşılanıncaya kadar eylemlere devam edeceklerini ifade etti.

Kürtçe açıklama yapan bir kadının ardından konuşan BDP İstanbul Milletvekili Sırrı Süreyya Önder ise, “Siz Kürtçe yapılan açıklamayı nasıl anlamadıysanız okula başlayan Kürt çocukları da bir şey anlamıyorlar. Bu çocuklar, ana dilde eğitim hakkı verilemediğinden dolayı okula gidemiyorlar. Bunun hesabını kim verecek” dedi.

Konuşmaların ve sloganların ardından eylem sona erdi.

Saat 15.00’te Kadıköy Altıyol’da yapılacak olan eyleme engel olmak için, polis Kadıköy’ü abluka altına aldı. Kitle her şeye rağmen Altıyol’da toplandı. Dergimiz yayına hazırlanırken, İstanbul, Diyarbakır, Batman, İzmir başta olmak üzere dört bir yanda açlık grevleri ile ilgili eylemler, mitingler sürüyordu. □

ZİYARET EDECEK BİR MEZARIMIZ BİLE YOK!

Cumartesi Anneleri 394. kez Galatasaray Lisesi önünde kaybedilişinin 18. yılında Turgut Yenisoy için bir araya geldiler.

13 Ekim günü yapılan eylemde Cumartesi Annelerinden Hüseyin Toraman'ın annesi Hatice Toraman, 1991 yılı 27 Ekim'inde oğlunun Kocamustafapaşa Mahallesi'nde evinin önünde gözaltına alındığını söyledi. Oğlunun "beni kaçırıyorlar" diye bağırdığını ve mahallenin insanlarla birlikte sorumlu karakolla gittiklerini o arabaların tespit edildiğini Gayrettepe karakolunun sivil polisleri olduğunun ortaya çıktığını anlattı. En son oğlunun işkence öldürüldüğünü ve bir köprü altında gömüldüğünü duyduğunu söy-

lerinin yakınındaki cezaevine girdiğini gördü. Bir süre sonra dışarı çıkan araba Bismil Jandarma Komutanlığı'na gitti. Ailenin tüm başvuruları sonuçsuz kaldı, Turgut Yenisoy'un gözaltına alındığı inkâr edildi. Nazife Yenisoy'un ömrü oğlunun akıbetini öğrenmeye yetmedi. Hafize Yenisoy 18 yıldır eşini bekliyor.

Cumartesi Anneleri 20 Ekim'de Galatasaray Lisesi önünde toplandıklarında, "Bayramda gideceğimiz bir mezarımız bile yok" dediler.

Aileler, yine ellerinde karanfiller ve gözaltında kaybedilen yakınlarının fotoğraflarını taşıdı. Eylemde, 1981 yılında idam edildikten sonra cenazesi kaybedilen Veysel Güney'in annesi Zeynep Güney'in, oğlunun cenazesini bulamadan 11 Ekim'de yaşamını yitirdiği belirtildi, anne Güney'in 15 Eylül'de gönderdiği mektup okundu. Mektupta "Beni 32 yıldır yavrumun mezarına hasret koydular. Ölmeden oğlumun mezarını görmek istiyorum" ifadeleri yer aldı.

1994 yılında kaybedilen ve toplu mezarlarda yapılan kazılar sonucu 9 ay önce kemikleri bulunan Vecdi Avcıl'ın ağabeyi Behçet Avcıl da "Yalnızca Suriye'den bahsediyorsunuz. Bizim çocuklarımız insan değil mi? Bayram demeden öldürmeye devam ediyorsunuz. Siz nasıl insansınız, nasıl Müslümansınız? Ben 18 senedir hasret çekiyorum. 9 ay önce tespit edildi ama halen bize kardeşimin kemikleri gönderilmedi" dedi.

Gözaltına alındığı 1995 yılından bu yana kendisinden haber alınamayan Fehmi Tosun'un eşi Hanım Tosun ise, bayramın kendileri için bir şey ifade etmediğini gidecek bir mezarları bile olmadığını söyledi. Tosun, cezaevlerinde Abdullah Öcalan üzerin-

ledi ve "Bu devlet katildir, çocuklarımızı öldürerek katil olduğunu göstermiştir" dedi.

Cemil Kırbayır'ın ablası Fatma Kırbayır da "Kardeşimin suçu devrimci olmaktı. Ne kadar vicdansızsınız, kardeşimin iki kemiğini bile vermediniz" dedi.

Halime Aydoğan, eşi Nihat Aydoğan'ın 31 Ekim 1994'te eve yapılan baskından sonra gözaltına alındığını söyledi. "O günden bugüne ona ne yaptılar bilmiyorum. Öldürdüler mi? Parçaladılar mı? Yediler mi? Bilmiyorum. 19 yıldır eşimi arıyorum aramadığım sormadığım yer kalmadı" dedi.

Bu haftanın basın açıklamasını okuyan Didem Arda da "Yalanlarınıza son verip gerçeği itiraf edin, Bilinen failleri yargılayın. Turgut'u bize verin! 394. kez Galatasaray'dayız. Bugün kaybedilişinin 18. yılında Turgut Yenisoy için buluştuk. Turgut'u ve onu kaybedenleri unutmamızın ve unutmayacağımızın bir ifadesi olsun diye buradayız" dedi.

Turgut Yenisoy Diyarbakır'ın Bismil İlçesinde 28 yaşında 6 çocuk babası esnaftı. JİTEM'in kendisini muhbirleştirme isteğine direndiği için yoğun baskı altındaydı. Dükkanı yakıldı. Defalarca gözaltına alındı, ağır işkence gördü. Evine sürekli baskınlar yapıldı. Ölümle tehdit edildi. İlçe dışına çıkmasına izin verilmedi. Dene-tim altında tutuldu, her akşam karakola gidip imza attı.

4 Ekim 1994 gecesi evine yapılan baskında JİTEM'de çalışan Ahmet, Recep ve Süleyman isimli uzman çavuşlar tarafından yatağından dipçik darbeleriyle uyandırıldı. Ayakkabısını giymesine fırsat verilmeden sürüklenerek beyaz renkli Toros arabaya bindirildi. Eşinin ve annesinin feryatlarına uyanan komşuları da olaya tanık oldu.

Giden arabanın peşinden koşan annesi ve kardeşi arabanın ev-

deki tecridin kaldırılması ve anadilde eğitim için PKK, PJAK tut-saklarının başlattığı açlık grevlerinin 39. güne girildiğini hatırlatarak, buna karşı sessiz kalmaması gerektiğini de vurguladı.

Basın açıklamasını okuyan İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon'undan Aylin Tekiner de, 5 çocuk babası Tosun'un, Avcılar'daki evinin önünde gözaltına alındığını ve ailenin tüm girişimlerinin sonuçsuz kaldığını söyledi. Tekiner, "O dönemde İl Emniyet Müdürü Necret Menzir'di. İstanbul Valisi Haydi Kozakçıoğlu'yu. İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube Müdürü Resat Altay'dı. Tosun'un kaybedilmesinden onları ve onları terfi ettiren, koruyan hükümetleri sorumlu tutuyoruz" dedi□

TUAD BAKIRKÖY CEZAEVİ EYLEMLERİNE DEVAM EDİYOR

Bakırköy Kapalı Kadın Cezaevi önünde her hafta Cuma günü yapılan eylemde, PKK ve PJAK'lı tutsakların 12 Eylül'den bu yana başlattığı açlık grevi gündemdedi. 12 Ekim günü cezaevi önünde toplanan siyasi tutsak aileleri "Tecrit Değil Özgürlük, Savaş Değil Müzakere" pankartı açtılar.

Bakırköy Cezaevinde önünde toplanan siyasi tutsakların aileleri Cezaevlerinde Yaşam Hakkını Savunma İnisyatifi adına açıklama yapan Erdoğan Zamur, Abdullah Öcalan'ın serbest bırakılmasını ve Kürt halkının anadilinde eğitim hakkını kullanabilmesi için siyasi tutsakların bedenlerin açlık grevine yatırdıklarını söyledi.

Zamur, "Kürt Halkı olarak 30 yıllık mücadelemizde halk olarak tanımak için büyük bedeller ödedik, 'Kürt' ismini her harfi için on binlerce insan toprağa düştü, on binlerce insana işkence tezgâhlarında inkâr dayatıldı. Onbinlerce insan cezaevlerine kapatıldı, yüz binlerce insanımız ülkemizi terk etmek zorunda kaldı" dedi. Zamur siyasi tutsakların başlattıkları açlık grevinin taleplerinin meşru ve haklı olduğunu söyleyerek desteklediklerini belirtti.

Eylem "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "KCK'li Tutsaklar Onurumuzdur", "Baskılar Biz Yıldıramaz" sloganlarıyla sona erdi.

19 Ekim Cuma günü Bakırköy Cezaevinde toplanan tutsak yakınları açlık grevi eyleminin taleplerinin kabul edilmesini istediler.

Cezaevleri İzleme Koordinasyonu adına açıklama yapan Neriman Deniz, "Açlık grevi yapan tutuklu ve hükümlülerin şeker, su, B1 vitamini almaları engellememelidir. Evrensel hukuk kuralları ulusal ve uluslararası sözleşmelere uyulmalıdır. Kürt siyasi tutuklu ve hükümlülerin başlattıkları süresiz dönüşümsüz açlık grevinin ölümler yaşanmadan ve kalıcı sakatlanmalar oluşmadan bitirilmesi için tutukluların talepleri dikkate alınmalıdır ve çözüm bulunmalıdır" dedi.

Barış annelerinden Döndü Ergün, içeride tutulan siyasi tutsakların suçlu oldukları için tutuklu olmadıklarını, onların esir edilerek rehlin edilmek istendiğini söyledi. Ergün "Açlık grevindeki oğullarımızın talepleri kabul edilmeli ve çözüme kavuşturulmalıdır" dedi.

Ardından BDP Kars Milletvekili Mülkiye Birtane Kürtçe bir konuşma yaptı ve "hükümet bu ülkede demokrasi olduğunu söylüyorsa bir an önce tutsakların taleplerini çözüme kavuşturmalıdır" dedi. Konuşmalardan sonra eylem sona erdi. □

HEY TEKSTİL İŞÇİLERİ SALDIRIYI PROTESTO ETTİ

19 Ekim akşamüzeri, 250 gündür Fabrika önünde eylemlerini sürdüren Hey Tekstil işçilerine gelen zabıta "çevreyi rahatsız ettikleri" gerekçesiyle çadırı kaldırmalarını istemiş, işçilerin bunu kabul etmemesi üzerine polis çağırarak tehditlerde bulunmuştu. İşçiler ise haklarını alıncaya kadar çadırlarını kaldırmayacaklarını belirtmişlerdi. Aynı gün Hey Tekstil patronlarının adamları Aydın Can ve oğlu Murat Can yanlarına aldıkları adamlarıyla birlikte çadıra gelerek sopalarla işçilere saldırmıştı.

Gasp edilen maaşlarını ve tazminatlarını alıncaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirten Hey Tekstil işçileri, 20 Ekim saat 12.00'de fabrika önünde yaptıkları bir basın açıklaması ile saldırıyı protesto ettiler.

Basın açıklamasını Hey Tekstil işçisi Zeki Gördeğin okudu ve "Bizler 9 Şubat 2012 tarihinden beri direnen Hey Tekstil işçileriyiz. Bundan 9 ay önce patronlarımız Aynur-Süreyya Bektaş bizleri hiçbir gerekçe göstermeden işten attı. 3 aylık maaşlarımız, kıdem ve ihbar tazminatlarımız dahi verilmedi. Süreyya Bektaş çalışma hakkımızı elimizden aldı. Emeğimizi gasp etti. Biz 9 aydır patronlarımızın gasp ettiği haklarımız için direniyoruz. Biz sadaka istemiyoruz. Emeğimizin karşılığını istiyoruz.

Biz 9 aydır fabrikanın önünde bekliyoruz. Direnişe bir kış günü başladık. Bir kış günü kapının önüne konulduk. Tam 420 işçiydik, 3 mevsimi direnişte geçirdik, 4. mevsime direnişte giriyoruz.

Bizleri bu kadar süre mağdur eden patronlarımız, direnişimizi zorbalıkla kırmaya çalışıyor. Bizle kendi adamlarıyla fabrikanın özel güvenlikleriyle saldırıyor. Patronlarının her türlü pis işine koşan Aydın Can ve oğlu Murat Can bir kez daha onlara sadakatini ispatladı. Arkadaşlarımız Zeki Gördeğin, Vural Küçükkoğlu başta olmak üzere çadırda bulunan işçilere saldırdılar. Elleri sopalarla çadıra giren saldırganlar arkadaşlarımızı yaraladılar.

Bizler Hey Tekstil işçileri olarak, Süreyya Bektaş'a bir kez daha sesleniyoruz! Sizlerin bu saldırıları bizi yıldırıamaz. Saldırılarınızla bir kez daha işçi emekçi düşmanlığınızı gösterdiniz. Biz Hey Tekstil işçileri direneceğiz. Haklarımızı alıncaya kadar direnmeye devam edeceğiz. Ve BİZ KAZANACAĞIZ!" dedi.

Hey Tekstil işçilerinin protesto eylemi çevredeki tekstil firmalarında çalışan işçilerin yoğun ilgisini çekti. İşçiler yaptıkları basın açıklamasının ardından çadırlarına döndü. □

SAVAŞA VE HAK GASPLARINA GEÇİT YOK!

ganlar atarak Kızılay Caddesi'nden Kartal Meydanı'na yürüdüler.

Eyleme, Süreyyapaşa Hastanesi'nden işten atılan işçiler, TÜMTİS, Tüm Bel-Sen, Eğitim-Sen, Kartal Cemevi ve çeşitli siyasi partiler katıldı.

Kartal Meydanı'nda ilk konuşmayı Genel-İş Sendikası 1 Nolu Şube Başkanı Mahmut Şengül yaptı. AKP hükümetinin Türkiye'yi Ortadoğu'da bir savaşa sürüklemeye çalıştığını ve savaş çığırtkanlığı yaptığını, diğer yandan da daha güvenli bir yaşama kavuşacağını söylediği işçi ve emekçilerin haklarına saldırdığını, bir çok kazanılmış hakkın gasp edildiğini söyledi. Şengül Suriye halkıyla bir savaşa girmeyeceklerini ve haklarına sahip çıkarak mücadele edeceklerini belirterek sözlerini tamamladı.

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası Bölge Temsilcisi Veysel Demir, savaşlarla katliamlarla dolu bir dünya tarihinin var olduğunu bu savaşların insan hayatını yok ederken, aynı zamanda büyük hak ihlallerinin de yaşanmasına, dünya halklarına açlık ve sefaleti dayattığına değindi. AKP hükümetinin savaş çığırtkanlığıyla Ortadoğu'ya saldıran emperyalistlerin savaş taşeronluğunu üstlendiğini belirten Demir, bu politikanın Türk, Kürt, Arap halklarının özgürlük alanının daralmasını getirdiğini de vurguladı.

Dışarıda savaşla uğraşırken içeride de patronların talepleri doğrultusunda hazırlanan Toplu İş İlişkileri Yasası ile karşı karşıya olduklarını belirten Demir, emekçiler olarak Suriye'ye karşı bir dış müdahaleyi asla kabul etmeyeceklerini, bütün emperyalist güçlerin ve işbirlikçi devletlerin Suriye'den ellerini çekmesi gerektiğini söyledi. Demir, haklarını gaspeden bu yasanın geçmesini onaylayan, destekleyen ve yasalastıranların demokrasi ve emek düşmanlığı yapmış olduklarını ve bunun hesabını tarih karşısında vereceklerini belirterek, işçi ve emekçiler olarak haklarının gasp edilmesine izin vermeyeceklerini ve Suriye halkıyla savaşa girmeyeceklerini söyleyerek sözlerini tamamladı.

Eylem türkü ve marşlarla sona erdi. □

YASALAR SOKAKTA YAPILIR!

BEDAŞ işçileri, "Mücadelemiz patronlara ve iktidara karşı sınıf mücadelesidir" diyerek sürdürdükleri eylemin 152. gününde yine sokaktaydı.

19 Ekim Cuma günü Galatasaray Lisesinden toplanılarak gerçekleştirilen yürüyüşte "BEDAŞ'tan Atılan İşçiler Geri Alınsın" pankartı açıldı ve "Enerji'de Taşeron Ölüm Demektir", "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor", "BEDAŞ Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "İşten Atılanlar Geri Alınsın" sloganları atıldı.

Eyleme Mücadele Birliği, Devrimci İşçi Komiteleri de destek verdi. İşçiler, Kığılı Mağazası ve THY bürosu önünde durarak, işten çıkartılan işçilere destek için "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Kığılı İşçisi Yalnız Değildir", "THY İşçisi Yalnız Değildir" sloganları atıldı.

BEDAŞ önüne gelince basın açıklamasını okuyan işçi Arif İnan Başgedik, "152 gündür sürdürdüğümüz mücadele, kararlılığımız ve emekten yana kişi ve kurumların dayanışması ile kazanana kadar da sürecek" dedi.

Başgedik Meclis'te gündem de olan Toplu İş İlişkileri Yasası ile ilgili de "Kendine demokrat AKP iktidarı, işverenler ve yandaş işçi örgütleri aracılığıyla hazırladığı yeni sendikalar kanunu ile işçi sınıfının örgütlenme hakkını engellemektedir. Bizler bundan sonra da yasaların Meclis'te değil sokakta yapılacağı bilinciyle hareket edecek, fili ve meşru mücadelemizle toplu sözleşme hakkımızı kazanacağız" diye konuştu.

Suriye ile savaş durumu hatırlatılarak; "Biz enerji işçileri çocuklarımızın ve genç işçilerin savaş batağında ölmelerine izin vermeyeceğiz, kardeş halklara yönelik her türlü saldırganlığa kalkan olacağız, emeğimizin, alınterimizin savaş bütçesi ile gasp edilmesine sessiz kalmayacağız" denildi.

Açıklamadan sonra işçiler çadırlarına dönerek halay ve sloganlarla yürüyüşü bitirdiler. □

“İŞÇİ DÜŞMANI YASAYA HAYIR” YÜRÜYÜŞLERİ

İstanbul:

Türk İş’e bağlı Sendikal Güç Birliği Platformu’nu oluşturan sendikalar 16 Ekim günü Türkiye genelinde 1 saatlik iş bırakma

eylemi gerçekleştirdiler. Eylemlerin bir ayağı İstanbul Taksim Meydanı’ndaydı.

Türk İş’e bağlı Sendikal Güç Birliği Platformu’nun oluşturduğu Tümtis, Deri İş, Basın İş, Belediye İş, Kristal İş, Petrol İş, Tek Gıda İş, Tez Koop İş, TGS, Hava İş Sendikaları TBMM’de bugünlerde görüşülen Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu ile bütün sendikal güvencelerin ellerinden alındığını, barajlarla sendikaların bitirileceğini, grev yasaklarının devam edeceğini söylüyorlar.

İşçiler Galatasaray Lisesi’nde toplanarak “Yasakçı ve İşçi Düşmanı Sendikalar Ve Toplu İş Sözleşmesi Kanuna Hayır” pankartı açarak Taksim Meydanı’na doğru yürüdüler. Yürüyüşte, THY işçileri, DHL işçileri, BEDAŞ işçileri ve Deri İş Sendikası üyesi işçiler de yerini aldı.

Yürüyüş sırasında “İşçi Düşmanı Yasaya Hayır”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak”, “AKP Yasayı Al Başına Çal” sloganları atıldı. Taksim Meydanı’nda oturma eylemine başlayan işçiler, akşama kadar oturma eylemi sürdüreceklerini belirttiler. Bu sırada İstanbul, Ankara, Antep, Adana, Bursa ve İzmir’de aynı anda iş bırakma eylemi yapıldığı haberi geldi.

Sendikal Güç Birliği Platformu sözcüsü adına Tümtis Genel Başkanı Kenan Öztürk, çalışma yaşamını ve sendikal hayatı ciddi biçimde etkileyecek Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu tasarısını Meclis’ten geçirmek için yoğun mesai harcadığını belirtti. Öztürk, bu yasayla bütün sendikal güvencelerin ellerinden alınacağını, barajlarla sendikaların bitirileceğinin, grev yasaklarının devam edeceğinin altını çizdi ve “geçirilmek istenen yasa ile 30’dan az işçinin çalıştığı işyerindeki işçilerin sendikal tazminat hakkı ellerinden alınıyor. Yani Türkiye’deki işyerlerinin yüzde 82’sinde çalışan işçilerin sahip oldukları tek güvence olan sendikal tazminat isteme hakkından da mahrum ediliyor. Bu yolla Türkiye’deki işçilerin yüzde 62’si sendika ve toplu sözleşme hakkından fiilen yoksun bırakılıyor” dedi.

Kenan Öztürk konuşmasına “Biz işçiler ve sendikalar olarak bu işin peşini bırakmayacağız, haklarımızın gasp edilmesine asla

sesiz kalmayacağız. Unutulmamalıdır ki kapalı kapılar ardından işçilerin iradesini hiçe sayarak kişisel pazarlıklarla protokol imzalayan, gazete ilanlarıyla suç ortaklığını gizlemeye çalışan Türk İş ve Hak İş yöneticileri de bu işçi düşmanı yasanın iş birlikçileridirler. Biz Sendikal Güç Birliği Platformu olarak işçi sınıfımızın mücadeleden yana, özgürlükleri ve hakları savunan tüm kesimleriyle dayanışma içinde üzerimize düşen tarihi sorumluluğu yerine getirmeye, daha önce 12 Eylül’ün hak düşmanı yasalarına karşı nasıl mücadele ettiyse bu yasaya karşı da mücadele etmeye devam edeceğiz” diyerek devam etti.

Açıklamadan sonra oturma eylemine devam eden işçiler ara ara slogan atmaya devam ettiler, türküler söyleyerek halay çektiler.

Antep:

16 Ekim Salı günü saat 17.30’da Yeşilsu Parkı’nda bir araya gelen Sendikal Güç Birliği Platformu sendikasızlaştırma yasası olarak gördükleri yasa tasarısını protesto etmek için bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Sendikal Güç Birliği Platformu adına basın açıklamasını okuyan Mahmut Canyurt, “karşımıza çıkartılan yasa bu basit ve temel taleplerin hiçbirini karşılamıyor. Üstelik daha da geriye götürüyor. Zaten zayıf olan sendikal güvenceler daha da zayıflatılıyor. (...) Adımı koyalım, bu yasa bu haliyle ‘sendikasızlaştırma’ yasasıdır” dedi.

Ardından meclistekilere seslenerek “bize rağmen yasa yapamazsınız, sendikal haklarımızı elimizden alamazsınız bu ucube yasa özgürlükler getirdik diye yutturamazsınız, hiçbir uluslar arası platformda savunamazsınız, sendika güvencesini yok ettiğiniz işçilerin karşısına çıkamazsınız. Biz işçiler ve sendikalar olarak bu işin peşini bırakmayacağız” denildi.

Türk-İş ve Hak-İş yöneticilerine de seslenerek, “bu yasanın sosyal tarafların üzerinde anlaştığı bir metinmiş gibi algılanmasına siz neden oldunuz... Kapalı kapılar ardında, işçilerin iradesini hiçe sayarak kişisel pazarlıkla tavizler verdiniz. Bunları çıkıp açıkça kamuoyu önünde de savunacak cesareti de gösteremediniz. Türkiye işçi sınıfı bu yaptıklarınızı asla unutmayacaktır. Sizler sendikal hareketimizin utanç sayfalarında şimdiden yer aldınız” dediler.

En sonunda da Sendikal Güç Birliği Platformu olarak işçi sınıfının yanında, özgürlükleri ve hakları savunan tüm kesimleri ile dayanışma içerisinde olarak üzerlerine düşen tarihi sorumluluğu yerine getirdiklerini dile getirerek basın açıklamasını sonlandırdılar.

Eyleme 10 dakikalık oturma eylemi ile devam edildi. Oturma eyleminin ardından “Hükümet Yasayı Al Başına Çal”, “Yaşasın örgütlü Mücadelemiz”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek” sloganları ile eylem sonlandırıldı. □

HAVA'DA GREV HAKKI KAZANILDI

THY'de işten çıkartılan Hava İş üyesi işçiler Taksim THY Bilet Satış Ofisi önünde 5. kez işlerine geri alınmak ve grev yasasının kaldırılması için oturma eylemi yaptılar.

THY işçileri "İşten Atılan İşçiler Geri Alınsın, Grev Haktır Yasaklanamaz" pankartını ofis önüne açtılar.

13 Ekim günü yapılan eyleme TÜMTİS, Kristal İş, Deri İş, Mücadele Birliği, Devrimci Öğrenci Birliği, Emekçi Kadınlar, İlerici Kadınlar Derneği, Gözaltında Kayıplara Karşı Uluslararası Komite de destek verdi. Ofis önünde çevik kuvvet barikat kurdu, Ofisin kepenkleri yaklaşık bir saat kapatıldı. Eylemde sık sık "THY İşçisi Yalnız Değildir", "İşten Atılan İşçiler Geri Alın-

sın", "Hak Verilmez Alınız Zafer Sokakta Kazanılır", "Kumlu İstifa" sloganları atıldı.

Eylemde açıklama yapan işten çıkartılan işçilerden Meltem Çelik, Toplu İş ilişkileri Tasarısının dünden bu yana Meclis'ten onaylanarak geçtiğini hatırlatarak, 9 Ekim Salı günü bu tasarıya karşı Ankara'da olduklarını Meclis'e yürümek istemelerine polis tazyikli su ve gazla saldırdığını anlattı. Çelik, olaydan sonra tasarı ile ilgili çeşitli konularda yetkiyi bakanlığa devreden bir protokole Mustafa Kumlu tarafından imza atıldığını öğrendiklerinin altını çizdi.

Çelik, tasarıya imza atılmasıyla kıdem tazminatının budanmasına hatta tamamen kaldırılmasına giden yolun açıldığını belirtti ve "Uzlaşılmayan konularda bakana tam

yetkiyi veren bir protokolü imzalamak intiharla eş anlamlıdır. Kuzuyu kurda emanet etmektir. Daha açık söyleyelim: işçi sınıfına ihanet etmektir! Bu Mustafa Kumlu'nun ve Türk İş yönetiminin sınıfa ilk ihaneti değil-

dir. Kumlu ve ekibi TEKEL mücadelesini satmıştır. Bu yıl 1 Mayıs'ı akıl almaz manevralarla bölmeye çalışmıştır. Kıdem tazminatına yönelik saldırı hazırlıklarına karşı sessiz kalmıştır. Havacılık iş koluna getirilen grev yasağına kayıtsız kalmış ve bu yasağı karşı çıkan 305 işçiye sırtını dönmüş, tek suçlunun Hava İş yönetimi olduğunu dedikodularını yaymaya çalışmıştır. Bütün bunların hesabı elbette sorulacaktır!" dedi.

Eylem türkü ve halaylarla sona erdi.

İşçiler 6. haftada yine Taksim THY Bilet Satış Ofisi önünde idiler. Hava İş Sendikası üyesi işçiler, grev yasağının kaldırıldığını bundan sonraki mücadelelerinin işten atılanların işlerine geri alınması için odaklanacaklarını belirttiler.

İşçilerin 20 Ekim günü yaptıkları eyleme Belediye İş, Petrol İş, Mücadele Birliği, Devrimci Öğrenci Birliği, Emekçi Kadınlar, Cumartesi Anneleri destek verdi.

Ofis önünde çevik kuvvet yine barikat kurdu, kepenkler kapatıldı. Eylemde sık sık "THY İşçisi Yalnız Değildir", "İşten Atılan İşçiler Geri Alın", "Hak Verilmez Alınız Zafer Sokakta Kazanılır", "Grev Hakkını Kazandık Sıra 305'te" sloganları atıldı.

İşten çıkartılan işçilerden Doğa Mutluer, "Toplu İş ilişkileri Yasası mevcut 2821 ve 2822 sayılı Yasalar birleştirilerek yeniden düzenlendi. Böylelikle 2822 sayılı yasanın ilgili maddesinde yer alan havacılık hizmetlerinde grev yasağı bu yeni yasa da yer almadı. Bu yasa kendiliğinden kalkmıştır." dedi.

Mutluer "Sendikalarıyla birlikte 144 gündür onurla direnen THY işçilerinin işçi sınıfımıza örnek olacak mücadelesi, uluslararası düzeyde emek dostlarının verdiği kapsamlı mücadele yasağı getiren; AKP milletvekillerini öyle utandırmış ki, yeni yasa da bu yasağı gündemden çıkarmalarını sağlamıştır" diyerek sözlerini sürdürdü ve "Grev yasağı yasa teklifi THY A.O yönetimi istedi diye gündeme getiren ve yasalastıran AKP Milletvekilleri ile THY Yönetim Kurulu Başkanı kamuoyunda ve işçilerden özür dilemeli, grev yasağına karşı çıktıkları için işten çıkarılan 305 işçi işe geri alınmalıdır" dedi.

Gelecek haftaya yine aynı saatte eylemin yapılacağı duyurulduktan sonra türkü ve halaylarla eylem sona erdi. □

A T I L A N L E R G E R A L I N S I N !

Bilgi Üniversitesinde Sosyal İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkartılan 25 işçi 42 gündür üniversitenin içinde eylemlerini sürdürüyorlar. Bilgi Üniversitesi öğrencileri, 15 Ekim günü dayanışma eylemi yaparak Rektörlük önüne yürüdüler.

Yürüyüş sırasında "İşten Atılanlar Geri Alınsın", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Bilgi Üniversitesi öğrencileri adına konuşan Abidin Tan, işten atılanların geri alınması ve işten çıkarmalara son verilmesini, çalışanların sendikada örgütlenip, kolektif olarak haklarını korumalarına yönelik baskılara son verilmesini istedi.

Sosyal İş Sendikası adına konuşan Mahsun Turan ise "Sosyal İş Sendikası ve İstanbul Bilgi Üniversitesi çalışanları olarak, demokratik ve şeffaf bir yönetim anlayışının tesis edilmesi, Örgütlenme ve ifade özgürlüğümüze saygı gösterilmesi, İşten atılan arkadaşlarımızın işe geri alınması için 42 gündür oturma eylemi yapıyoruz" dedi.

Açıklamadan sonra üniversitede mücadeleye destek veren kişilerden toplanan imzalar rektörlüğe teslim edildi. Yürüyüşten sonra oturma eyleminin yapıldığı yerde Prof. Dr. Büşra Ersanlı, ifade özgürlüğü üzerine ders verdi. □

GERÇEKÇİ OL İMKÂNSIZI İSTE

devam edildi.

Basın açıklamasının yapılacağı Sakarya Caddesi'ne doğru yürürken "Gerçekçi Olun İmkânsızı İsteyin", "Emperyalist Savaşı Halk Devrimi Önlüyor", "Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm", "Comandante Che Ölümsüzdür", "İki Üç Daha Fazla Vietnam Ernesto'ya Bin Selam" sloganları atıldı. Dershaneler önüne gelindiğinde öğrencilere yönelik ajitasyon konuşmaları yapıldı; Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Merkezi'nin önüne gelindiğinde de Che'nin yoldaşlarının Alevilerin özgürlük mücadelesinde yanlarında oldukları haykırılarak "Aleviler Birleşin Devrim İçin Savaşın" sloganı atıldı.

Sakarya Caddesi'ne gelindiğinde DÖB'lü öğrenciler başta Comandante Che olmak üzere ölümsüzleşen bütün devrim savaşçıları adına saygı duruşunda bulundular.

Nazım Hikmet'in Havana Röportajı şiirinden bir kısım okunduktan sonra basın açıklamasında emperyalizme karşı halk savaşını örgütleyen büyük komutan Che Guevara'nın gençliğe örnek olduğu ve insanlığın en soylu mücadelesi olan sosyalizm mücadelesini gerçekleştirdiği vurgulandı.

Son dönemlerde yaşanan savaşın ancak devrimle engellenebileceği belirtildi. Aynı zamanda Kürt halkının devrim mücadelesi vurgulanarak, Batı Kürdistan Devrimi selamlandı. Comandante Che olsaydı bu mücadeleden övgüyle bahsedeceğini belirttiler. "Comandante Che emrindeyiz" denildi ve hep bir ağızdan söylenen Söz Veriyoruz Marşı ile eylem bitirildi.

Devrimci Öğrenci Birliği tarafından Ankara'da çalışmaları yürütülen "Gerçekçi Ol İmkânsızı İste Yürüyüşü" 9 Ekim günü yapıldı.

Yürüyüşün başlangıç noktası olan Yüksel Caddesi'nde öğle saatlerinde afiş ve posterlerle bir stant açıldı; emekçilere, gençliğe seslenilerek, yürüyüşe katılım çağrısı yapıldı.

Yürüyüş saati geldiğinde Devrimci Öğrenci Birliği toplanarak şiir ve sloganlarla yürüyüşü başlattı. Yürüyüş başladıktan hemen sonra sivil polislerin yönlendirmesiyle bir provokasyon girişimi oldu, ancak DÖB'lü öğrencilerin müdahalesi ile bu girişim boşa düşürülerek yürüyüşe

ÜNİVERSİTEMİZİ TERKETMİYORUZ

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde asistan ve araştırma görevlileri işten atmaları protesto etti. Taksim Tramvay Durağında toplanan eğitimciler, "İstanbul Teknik Üniversitesi Araştırma Görevlileri", "Bu Üniversitede İş Güvencesi Yoktur", "Asistan Kıyımına Son" pankartları açarak Gümüşsuyu'nda bulunan İTÜ kampüsü önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdiler. Eyleme destek veren TMMOB, TÜİK çalışanları ve Mücadele Birliği okurları oldu.

İTÜ önünde kalabalık bir kitle tarafından karşılanan eylemciler adına burada açıklama yapan Özgür Güzelsu, İstanbul Teknik Üniversitesi Rektörlüğü'nün 6111 sayılı torba yasada yer alan kanuna göre Araştırma Görevlilerinin işlerine son verdiğini belirterek, "Geçen bir ay sonunda 8 Araştırma Görevlisinin ilişkisi kesildi ve 90'a yakın Araştırma Görevlisi'nin de önümüzdeki günlerde aynı kapsamda işten atılması söz konusu. Diğer yandan bu belirsizlik içinde azami doktora süresini aşmadan tezlerini tamamlamış araştırma görevlilerinin de atama işlemleri bekletiliyor" dedi.

Güzelsu "Bugün bizler burada bir adım daha atıyor ve taleplerimiz gerçekleşene kadar 'Üniversitemizi Terketmiyoruz' diye konuştu.

Açıklamadan sonra Üniversiteye giren araştırma görevlileri ve asistanlar üniversite salonunda sabaha kadar eylemlerini müzik ve çeşitli gösterimlerle sürdüreceklerini belirttiler. □

Devrimci Öğrenci Birliği / Ankara

222. Sayı / 31 Ekim - 14 Kasım 2012

CHE'DEN DENİZ'E ZAFERE KADAR DEVRİM

Devrim bayrağı Leninist gençliğin ellerinde büyümeye devam ediyor. Dünya halklarının komünist önderi Che katledileli 45 yıl oldu. Che'yi anmak ve selamlamak için bir basın açıklaması ve yürüyüş gerçekleştirdik.

Eylemimiz Konak YKM önünde toplanarak başladı. İşçi sınıfının ve emekçi halkların özgürlüğü ve kurtuluşu uğruna mücadele eden Comandante Che'yi anma eylemimize başlamadan önce yaptığımız ajitasyonlarla devrimi ve Che'yi anlattık insanlara. Devrim bayrağının yükseklerde olduğunu ve katliamlarla bizleri yıldırabileceklerini anlattık. Halk iktidarı uğruna, sosyalizm uğruna mücadele etmek gerektiğini haykırdık.

Eylem esnasında "Gerçekçi Ol, İmkansız İste- Devrimci Öğrenci Birliği" yazılı bir pankartı ve Küba'nın devrimci önderlerinden Fidel Castro, Camillo'nun da fotoğraflarının asılı olduğu bir pankart açtık. Yürüyüşe başladıktan sonra da sloganlarımızla, ajitasyonlarımızla Chelerin mücadelesini anlatmaya devam ettik. Devrimci önderleri katlederek devrim mücadelesini durduramayacaklarını söyledik, Alevi emekçilerine, Kürt halkına, işçi sınıfına yönelik saldırıların devrim akışını engelleyemeyeceklerini haykırdık.

Eylemi insanlar ilgiyle karşıladı. Alkışlayan insanlar dışında eyleme katılanlar da oldu. Yürüyüşün ardından Devrimci Öğrenci Birliği ve Genç Emekçiler Birliği adına yapılan basın açıklamasında;

"Che yoldaş sen devrim bayrağını biz genç komünistlere devrettiğin günden bugüne tam 45 yıl geçti. Fakat devrim bayrağı

daha yukarılara yükselmeye devam ediyor. Avrupa'da, Kuzey Amerika'da halkların düşmanı emperyalistlerin kalbinde bile işçiler; emekçiler; siyahlar; Latinler; baskı altında tutulan ve yok sayılan halklar sosyalizm uğruna mücadeleye devam ediyor. Dünya halkları seni en yukarılara, hak ettiğin yere taşımaya; uğruna mücadele ettiğin ezilen ulusların özgürlüğü, işçi sınıfının iktidarı he-

defini zaferle taçlandırmaya adım adım ilerliyorlar.

Sen bizlere emperyalist-kapitalist sisteme karşı her zaman savaşı sürdürmek, onlara güvenmemek gerektiğini söyledin. Halkların özgürlüğünün ve kurtuluşunun sosyalizm olduğunu öğrettin. Ve kendimizi başka halkların kurtuluşu uğruna feda edebilmek gerektiğini gösterdin.(...)

Che'yi anıyoruz. Bizler devrimci gençler biliyoruz ki Che bugün yaşasaydı bizlere emperyalist savaşa karşı mücadele etmemizi ve halk devrimlerini yükseltmemizi söylerdi. Başka halkların acı çekmemesi için proletaryanın enternasyonalist bayrağını onurla taşımamız çağrısında bulunurdu.(...)

Bizler, senin bizlere gösterdiğin yoldan mücadele eden gençler; sana ve devrim için ölümsüzleşen tüm yoldaşlarımıza söz veriyoruz. Devrimi yapacak ve halklarımızın özgür ve mutlu dünyası sosyalizmi kuracağız. Bizlere gösterdiğin onurlu yoldan tıpkı haykardığın gibi yaşayacağız. Gerçekçi olup imkansız isteyeceğiz! Bunu başaracak güçteyiz ve başaracağız!" dedik.

Basın açıklamasının ardından eyleme katılan tüm gençlerle birlikte marşlarla ve sloganlarla Ayışığı Sanat Merkezi'ne gittik. Sanat Merkezi'ne vardktan sonra sıcak çaylarımız eşliğinde sohbet ettik, halaylar çektik.

"Gerçekçi Ol İmkansız İste" yürüyüşüne Ekim Gençliği, YDG, Kürdi Der ve BDP Konak ilçe örgütünden gençler destek verdi.

İzmir Devrimci Öğrenci Birliği
İzmir Genç Emekçiler Birliği

YENİDEN MERHABA

1998'den bu yana İzmir'de faaliyet gösteren Ayışığı Sanat Merkezi, 14 Ekim günü dostlarıyla ve yeni açılan atölye çalışanlarıyla "Yeni Döneme Merhaba" etkinliği düzenledi. Saat 14.00'de başlayan etkinliğe tüm dostlarımız, aileler, çevremiz eşlik ettiler.

Gün içinde yeni dönem çalışmaları hakkında sohbetler edilirken, türkülerimizi de ağızlardan düşürmedik.

Yeni olana merhaba demek için her şeyi tekrar düzenledik, yeniledik. Dans edilmeden yapılan devrim ayakta kalmaz dedik ve Latin dansları kursunu açtık. Devrimi bir de sessiz, bedenimizde anlatalım dedik ve tiyatro atölyesini açtık. Bizleri biz yapan müziklerimizi özlediğimiz için gitar ve bağlama kursları açtık.

Son sınıflı toplum olan kapitalizmin gençliğe, insanlara, topluma dayattığı o yoz kültürü, insanı insana yabancılaştıran kapitalizmi yerle bir etmek için "Yabancılaşmaya Karşı Beyin Egzersizleri" adlı tartışma atölyesini açtık.

14 Ekim günü tüm atölyelere katılacak olan arkadaşlar tanıştılar, kaynaştılar ve bizlerle birlikte "merhaba" dediler yeni olana. Tanışma ve sohbetlerin ardından Ayışığı Sanat Merkezi'nin genç çalışanları tarafından hazırlanan film gösterimine geçildi. Walkout (Ayaklanma) adlı film izlenirken yeni gelen arkadaşların heyecanları ve çekingenlikleri yüzlerden okunuyordu.

Film gösteriminin ardından saatler 19.00'a yaklaştığında sonra etkinliğimiz son buldu. İzmir Ayışığı Sanat Merkezi çalışanları olarak bizler, her gün yeni olana merhaba diyoruz ve "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" şiarımızda yola yenileri de alarak devam ediyoruz.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

SAVAŞAN İŞÇİLER ASLA YENİLMEZ

